

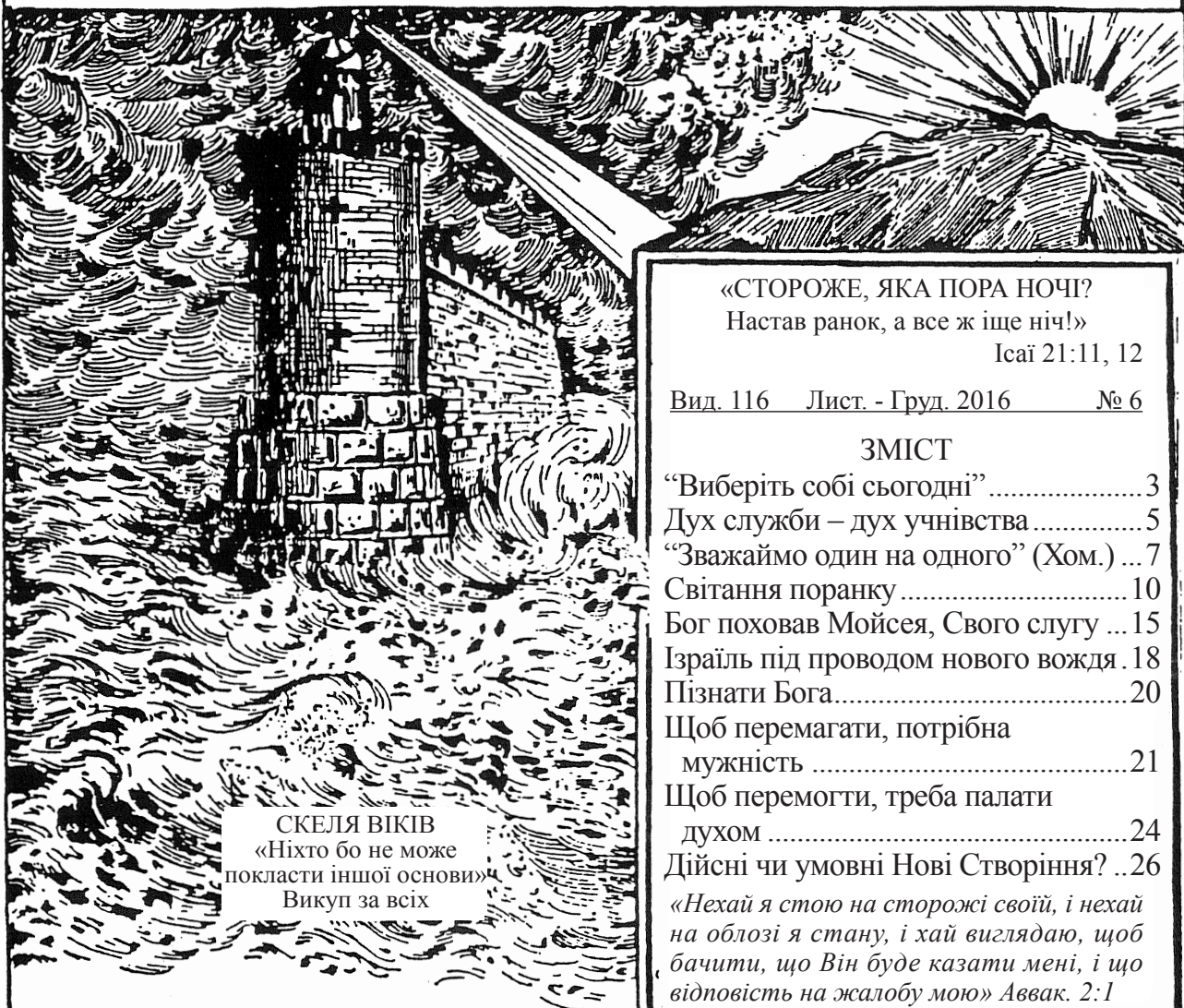
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 116 Лист. - Груд. 2016 № 6

ЗМІСТ

«Виберіть собі сьогодні»	3
Дух служби – дух учнівства	5
«Зважаймо один на одного» (Хом.) ...	7
Світання поранку	10
Бог поховав Мойсея, Свого слугу ...	15
Ізраїль під проводом нового вождя .	18
Пізнати Бога	20
Щоб перемагати, потрібна мужність	21
Щоб перемогти, треба палати духом	24
Дійсні чи умовні Нові Створіння? ..	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890

м. ЛЬВІВ, 79058

“ВИБЕРІТЬ СОБІ СЬОГОДНІ”

Івана 3: 16

“Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”.

Завершення року і початок нового можна властиво розглядати як сприятливий час для підсумування, тобто для підбиття рахунків та оцінки здобутків і втрат, а також для визначення правильних напрямків на майбутнє. Як прикро і соромно було б нам, коли б ми виявилися розсудливими в земних справах і недбалими стосовно вищих інтересів. Можемо впевнено сказати, що жодна людська душа не може задовільним чином підбити підсумки в кінці року, якщо Ісус не буде її партнером, радником і провідником. А кожному незадоволеному станом своїх справ в кінці року, кожному, хто почуває себе втомленим та обтяженим, стурбованим та знеохоченим, ми б хотіли порадити, як правильно почати новий рік, увійшовши в угоду з Відкупителем, Котрий каже: “Прийдіть до Мене, усі стурбовані та обтяжені, і Я вас заспокою”.

Нинішня лекція повна корисних порад. Перша лекція, якої всі повинні навчитися, це: “Так бо Бог полюбив світ”. Жодне інше послання так не приваблює мислячих людей. Проблема світу та Церкви в минулому була у тому, що ми не наголошували на Любові Бога. А як ми могли це робити, якщо очі нашого розуміння були хибно звернені нашими віровченнями з Бога Біблії на образ, створений ними, який зображував Небесного Отця у сатанинському світлі – більш немилосердного, більш несправедливого, більш диявольського, ніж та чи інша людська істота, яку ми коли-небудь знали, та демон, якого ми могли собі уявити! Для нас, християн, було би

добре забути ці жахливі картини і замість них наповнити наш розум цінними біблійними віршами, таким як один з нинішньої лекції.

І хоча ми вже позбулися “наук демонів”, як св. Павло називає їх (1 Тим. 4: 1), ми забуваємо, що християнство далі тримається цих жахливих, наклепницьких віровчень перед світом, не даючи йому побачити хоча б на мить довжину, ширину, висоту та глибину “любові [Бога], яка перевищує знання”, а пропонуючи взамін жахливі перекручення – висоту, глибину, довжину і ширину Божественної несправедливості. Ось так ми ненавмисне відводили світ від Бога, замість того, щоб допомогти йому в його намаганнях шукати Приятеля, справжнього Бога.

Але Божий народ прокидається до Правди і поступово здобуває сміливість заявляти про це і “звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого”. Сьогодні ми стикаємося з проблемою, що світ настільки повірив блюзнірству щодо Божественного характеру, що він навряд чи може повірити благій вістці Біблії, коли ми представимо її людям – посланню великої радості.

“ЩОБ... НЕ ЗГИНУВ”

Вірш, який ми розглядаємо, ілюструє наше рабство, наше засліплення минулого, і розповідає про Божу праведність. Він не говорить, як ми свого часу думали, що Бог дав Свого єдиного Сина, щоб спасти нас від вічних мук. Зовсім навпаки, він стверджує, що Його місією було і є спасти від загибелі. Знаємо, що означає загибель. Німі тварини, помираючи, гинуть, оскільки Бог не подбав про їхнє воскресіння. Так само людство під вироком смерті “смертю помреш”

загиною б як німі тварини, без надії, коли б не Божа милість і задум у Христі. “Христос помер за наші гріхи”, “смерть скуштував за всіх”, щоб усі люди, коли вирок смерті буде сплачено, могли мати воскресіння.

Без смерті Ісуса наш рід загинув би як німі тварини. Та завдяки Його смерті має бути воскресіння – не тільки справедливих, які зараз приходять до згоди з Богом через віру, але й несправедливих, невинуватих, які ще не здобули знання про Бога, очі яких ще не розплющилися, щоб бачити Божу благодать та її довжину, ширину, висоту і глибину. Тому читаємо, що “як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”, “Смерть бо через людину, і через Людину [Ісуса Христа] воскресіння мертвих” – “кожен у своєму порядку”.

Сам св. Павло особливо наголошує, що якщо немає воскресіння мертвих, то немає жодної надії на майбутнє життя, і всі, хто заснув, загинули. Він звертає увагу на те, що оскільки Ісус помер за наші гріхи, і Отець підняв Його з мертвих, то ми маємо певність, що всіх, які сплять в Ісусі, всіх куплених кров'ю відкуплення, весь світ людства Бог виведе з мертвих із Ним. Тому не треба сумувати, як ті, хто не має надії – навіть за нашими приятелями та родичами, які не є в Христі і тому не мають надії Церкви (див. 1 Кор. 15).

“КРАЩЕ ВОСКРЕСІННЯ”

Головне воскресіння до слави, честі та безсмертя стосується тільки покликаних під час Євангельського віку, які приймають цей поклик до широкого серця, відкладають убік всякий тягар і біжать по нагороду з терпеливістю. Ці святі, за словами Ісуса, становитимуть Царське Священство, яке разом із Ним, Царським Первосвящеником, буде зайняте благословенням світу, відновлюючи його, повертаючи у воскресінні з гріха та смерті під час тисячі років Месіанського правління.

Воскресіння Церкви починається у теперішньому житті з віруючих, які у своєму розумі піднялися до новизни життя в Христі (Кол. 3: 1). Вони будуть удосконалені через миттєву зміну, згадану апостолом: коли “оце смертне в безсмертя зодягнеться”, вони “всі переминяться, раптом, як оком змигнути”, бо

“тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50).

“КОЖЕН, ХТО ВІРУЄ В НЬОГО”

Божественний План свідомо побудований так, щоб ніхто не міг здобути вічне життя, якщо не прийде до особистої єдності з Христом, Відкупителем, не проявить віри в Його кров відкуплення та не буде слухняний Його порадам. Якщо так, то ніхто з язичників ще не спасений. Ніхто з тих, які жили перед приходом Ісуса у світ, ще не отримав спасіння. І всі наші друзі та близькі і навіть наші сім'ї ще не спаслися, бо вони не прийшли до життєво важливого стосунку зі Спасителем. “Хто має Сина, той має життя”, а “хто в Сина не вірує, той життя не побачить” (1 Ів. 5: 12; Ів. 3: 36).

“СВІДОЦТВО СВОГО ЧАСУ” (Хом.)

Св. Павло, коментуючи факт, що Ісус помер за всіх – як Ціна Викупу за всіх, каже, що про це має бути свідоцтво свого часу (1 Тим. 2: 5, 6). Свій час у Бога для свідоцтва, яке має досягти світ, очевидно ще не настав. Це свідоцтво почалося, коли Ісус “вивів на світло життя та нетління Євангелієм”. Читаємо, що “воно проповідувалося спочатку від Господа” (Євр. 2: 3).

З тих пір місцями були ті, які мали вуха, щоб слухати, які почули про благодать Бога і побачили Його Божественне провидіння. Ісус похвалив цей клас, кажучи: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”. Більшість людства не бачить і не чує, бо, як пояснив св. Павло, бог цього світу засліпив розуми тих, хто не вірить, щоб це перешкодило їм бачити справжнє світло Божої благодаті, яке сяє від лица нашого Господа Ісуса (2 Кор. 4: 4-6).

Бог дозволив це засліплення, але ствердив, що воно незабаром мине; що під блаженними впливами Царства Месії скрізь засяє справжнє світло. Крім того він запевнює нас, що “тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим”. Яку блаженну перспективу це відкриє для нещасного світу! Бачимо, що Бог має особливу благодать та благословення для Своєї вірної Церкви, Малої Черідки, святих; та тепер ми розуміємо, що Він має благословення також

для світу, хоча це благословення відрізняється від того, що Він передбачив для Церкви.

Наш вірш говорить про це, запевняючи, що Бог полюбив не тільки Церкву, але й світ – відкупив не тільки Церкву, але й світ. Всі матимуть можливість, повіривши, здобути вічне життя. Та життя, передбачене для світу, тим не менше, як свідчить Біблія, дуже відрізнятиметься від життя, передбаченого для Церкви. Остання матиме життя на Божественному рівні, ставши учасником Божественної природи, маючи частку в славі, честі та безсмерті Учителя. Світ, завдяки вірі та слухняності під час Месіанського Царства, отримає привілеї повернутися до земного життя та досконалості, які втратив Адам і які Ісус відкупив для світу на Голгофі.

Таким чином всі охочі та слухняні можуть прийти до єдності з Життєдавцем і здобути вічно триваюче, вічне життя, яке було дане батькові Адаму на умові і загублене через непослух. Тим не менше, всі, які відкинуть цю благодать Бога в Христі і не зможуть прийти до життєво важливого союзу з Ним, загинуть. Та вони не загинуть першою, Адамовою, смертю, від якої всі були відкуплені і будуть врятовані Учителем. Їхня загибель буде в Другій Смерті, за їхні власні добровільні гріхи, з якої не буде надії повернення, бо “Христос... уже більш не вмирає”. Ніхто не буде відкуплений від Другої Смерті.

R5353 (1913 p.)

ДУХ СЛУЖБИ – ДУХ УЧНІВСТВА

“А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба” (Матвія 20: 27).

Властиві прагнення надзвичайно корисні як для самої особи, так і для тих, з ким їй доводиться спілкуватися. Наш Господь мав певне прагнення. Читаємо, що Він задля “радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором” (Євр. 12: 2). Існують гідні похвали стимули, інакше Отець не представив би один із них Своему Синові. Нас повинна надихати думка, що у випадку вірності в теперішніх речах Господь зробить нас правителями над багатьма речами. Тому наполегливе бажання здобути речі, які Бог зберіг для тих, хто Його любить, гідне похвали, бо ці благословення є від Бога.

Кожне Нове Створіння має високі прагнення. Фактично, кожен повинен мати ідеал, до якого прямує. А бажання досягти його свідчить про те, що за цим бажанням стоїть певний мотив. Добре мати прагнення в розумі і добре знати, які прагнення варті наших зусиль, інакше погані прагнення можуть повести нас геть. У нашому вірші показано прагнення, гідне найбільшої похвали.

Церква, яка є представником Христа, є Тілом нашого Господа у плоті. Тому апостол Павло, говорячи про амбіції, радив Церкві мати корисніші прагнення, щоб бути вчителями, наставниками черідки, бо це найкорисніше становище в Церкві. Відомо, що одним із дарів за часів св. Павла

було вміння говорити незнайомою мовою. Це був чудовий дар. Та апостол сказав, що розмовляти незнайомою мовою менш істотно, ніж мати дар, корисний в Церкві.

Ми не маємо цих чудесних дарів у наш час, але ми маємо Боже Слово і бажання вміти представляти Господню Правду. Тому дар ораторства далі бажаний. Апостол говорить, що ми повинні прагнути мати плоди Духа – щоб вони мали контролюючий вплив на нас.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ КОЖНОЇ ЕКЛЕЗІЇ

Щодо становищ у Церкві, Господь дав зрозуміти, що Він розподілятиме їх Сам: “Та нині Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів”. Бог постановив, що в Тілі все має бути розкладено. За приклад візьмемо служіння ока. Око, як член людського тіла, допомагає тілу; так само член-око в Церкві може бути дуже помічним для Тіла Христа. Також є члени такі як вуха, нога, рука, язик. Для благополуччя всього тіла ці різні члени виконують різні завдання. Рука не повинна казати нозі: “Ти мені не потрібна”, або навпаки (1 Кор. 12: 14-31).

Якщо тіло намагається ходити на руках, то це не є Божественним порядком. Тіло повинно ходити на ногах. Так само в зібранні. Та якщо зібрання занадто покладається на такі члени як ноги, воно не дає використовувати члени-руки. Різні члени повинні перебувати в становищі,

в якому вони можуть виконувати найбільш ефективну службу. Іншими словами, зібрання повинно намагатися дізнатися, яку службу Бог приготував для кожної особи. Воно повинно намагатися якомога краще розсудити це і поставити правильну особу на правильне становище.

Часом зустрічаються зібрання, які намагаються зробити так, щоб всі ходили на руках, а не на ногах. Такі зібрання не вміють поставити кожного члена на те місце, до якого Божественне Провидіння особливо кваліфікувало його, хоча це входить в обов'язки зібрань. І якщо зібрання намагається змусити Тіло ходити на руках, а не на ногах, з часом воно зрозуміє це, і руки стануть на своє місце, а ноги – на своє, і кожен член остаточно буде виконувати ту службу, до якої надається.

ПОКОРА НЕВІД'ЄМНА В СЛУЖБІ БОГУ

Якщо члени займають неправильне становище, це не тільки не приносить користі зібранню, але й самі члени не повинні намагатися виконувати службу іншу, ніж та, яку вони повинні виконувати. Ми не в силах змінити себе в тому, якими ми є з природи. Тільки Божественна Сила може приготувати нас до служби в іншій частині Тіла. Наше правильне ставлення – дійсно служити Тілу Христа, служити Господу. Ми повинні дивитися, де є служба, яку ми можемо виконати: “Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби”.

Проблема багатьох у Церкві в тому, що вони прагнуть робити щось, що робить хтось інший, щось, що їх захоплює. Вони не озираються довкола, щоб побачити, що саме можна було би робити, тобто добро всім людям, коли є нагода, і насамперед тим, хто з дому віри. У них немає потрібного духа учнівства. Тому пересторога нашого вірша повинна змусити їх сказати: “Моєю найвищою амбіцією має бути служіння Господу задовільним чином, і нехай Він подбає про місце, де я зможу служити. Ось тут є невеличке місце, а тут – маленький куток. Я буду намагатися робити те, що потрібно в моєму становищі. Якщо Господь відкриє шлях і покаже мені щось інше, що здаватиметься мені більш важливим, я буду займатися цим. Але я зі всіх сил робитиму те, що є моїм обов'язком – чи то підмітати, чи винаймати приміщення для зібрання. Що мені трапиться, те я буду робити”.

Це не означає, що ми не маємо прагнень. Панівним імпульсом є служіння Церкві. Це гідний похвали стимул, правильне бажання. Та, здається, деякі особи амбіційні – хочуть бути керівниками. Нашою амбіцією (і, віримо, таким є Дух Господа) не повинно бути бажання допомагати тому, хто домагається першого місця, прагне жаданого становища. Сприятли такому на його шляху означало б завдати кривди йому і цілій справі. Та коли ми бачимо, що хтось з усіх сил намагається робити те, що знаходять його руки, будьмо певні, що він отримає схвалення від Господа, і, можливо, Господь згодом дасть йому якусь важливішу справу, яка буде визнанням його вірного служіння Йому.

КОРИСЛИВІСТЬ ТРЕБА ЗАСУДЖУВАТИ

Кожен повинен задовольнятися тим, що Господне Провидіння відкриває перед ним. Не треба бути корисливим: “Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться” (Лк. 18: 14). Хто підноситься, того Церква не повинна підносити, бо його не піднесе Господь. Хто ж понижується, той піднесеться – чи то голосуванням зібрання, чи Господньою волею.

Судячи з того, як річ викладена в нашому вірші, ми думаємо, що Господь мав на увазі наступне: “Декого з вас обов'язково вважатимуть провідними. Є різні види служби, і потрібно, щоб хтось був провідним в якійсь службі в кожному зібранні. Так постановив Бог. Він зробив Ісуса Головним. Він обминув сатану, який був користолобним, і вибрав Ісуса, зробивши Його шлях дуже вузьким! Коли Ісус показав покору, Отець високо підніс Його і дав Йому обіцяну велику нагороду”.

Отець сьогодні шукає тих, які матимуть такий дух покори, такий дух служіння, який показав Господь Ісус. Ми дивимось на Нього і бачимо, що хоча Отець запропонував Йому бути головним, Він також запропонував Йому бути слугою. Ісус, бачимо, був Слугою всіх. Тому Бог підніс Його і дав Йому ім'я, вище від кожного імені.

Так повинно бути в кожному малому зібранні Церкви. Господня воля в тому, щоб не кожен, хто хоче бути її головним слугою, вважався головним. Господь визнає того, хто покаже

(як показав Він Сам), що він покірного розуму в чиненні будь-чого для братів. Нехай такий буде вашим слугою. Кожен повинен знати, що головна почесть між вами, між Господніми

братами – бути слугою. І той, хто найбільш вірний, повинен отримати можливість служити. У такому значенні він буде головним між вами.
R5321 (1913 p.)

“ЗВАЖАЙМО ОДИН НА ОДНОГО” (Хом.)

*“Добре не їсти м’яса і вина не пити, ані того, через що твій брат спотикнувся б”
(Римлян 14: 21, Хом.).*

Ця лекція є, мабуть, одним із найпереконливіших закликів у Біблії, щоб цілковито стримуватися від вживання спиртних напоїв. Щоправда, вона звернена тільки до християн, як і весь Новий Завіт. Тим не менше, ті, які не стали послідовниками Ісуса, можуть оцінити наведений аргумент, і до багатьох із них він промовить не на основі найвищих християнських критеріїв, а виходячи з вимог Золотого Правила.

Багато хто, цілком ймовірно, вважатиме, що не потрібно робити різниці між Золотим Правилком, визнаним критерієм всього людства, і християнським правилом життя. Та це не так. Золоте Правило – робити іншим так, як ми б хотіли, щоб робили нам, – є простим правилом справедливості. Всі повинні з ним погодитись. Всі повинні його дотримуватись, і ніхто його не заперечуватиме.

Правило християнського життя, якого навчав Учитель і яке показував на власному прикладі, набагато вимогливіше, ніж Золоте Правило, яке стосується всіх людей. Ті, які стали послідовниками Христа, зрозуміло, підлягають Золотому Правилу, та вони добровільно увійшли під більш суворе правило. Їхня Угода з Господом передбачає виконання Його волі – чинення праведності – і вони завжди готові пожертвувати усім і навіть самим життям. Саме це мав на думці апостол, коли казав, що Христос не догоджав Собі. Хоча Його воля була досконалою, Він відмовився від Своїх прав, привілеїв, свобод заради того, щоб служити людству і цим покласти основу для виконання славних задумів Небесного Отця для нашого роду.

Нинішній поклик Церкви є для тих, які мають “ті самі думки, що й у Христі Ісусі”. Це поклик для тих, які жертвують собою. Св.

Павло каже: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Це жертвування не повинно відбуватися бездумним чи безцільним чином. Ми не повинні жертвувати правильними і добрими речами тільки для того, щоб страждати. Правильні і добрі речі повинні приносити нам радість, хіба що Бог відкриє наші очі, щоб бачити привілеї та нагоди для самовідречення, що дозволить нам просувати Його Справу і прислуговувати благодаттю та правдою тим, за кого Христос помер.

“БО НІХТО З НАС НЕ ЖИВЕ САМ ДЛЯ СЕБЕ”

Давайте спочатку розглянемо нашу лекцію з погляду посвяченого народу Бога, а потім тих, які люблять праведність, але ще не приєдналися до Господа та Його вірної громадки послідовників, які віддають себе на жертву.

Що стосується світу: люди живуть для себе і вмирають для себе. Тобто їхні власні інтереси є для них на першому місці. Ці слова можуть стосуватися тільки Христа та Церкви, бо ніхто інший, окрім них, не уклав такої Угоди самовідречення, віддаючи теперішнє зі всіма його привілеями та інтересами взамін за обітницю духовного життя згодом, у воскресінні.

Усі вони, на умовах своєї Угоди, повинні жити для Господа – для виконання Його волі, а не власної, щоб служити Йому, а не собі, щоб класти життя в добрій боротьбі проти гріха. Усі вони, коли помирають, помирають для Господа в тому значенні, що вважаються членами Тіла Христа, кожен член якого повинен померти для плоті, перш ніж все укомплектоване Тіло може бути прославлене за завісою. Отже, їх стосуються слова: “І чи живемо, чи вмираємо, ми Господні”.

Якщо так, то християнин не повинен мати жодної власної волі в тому, чи він живе, чи

вмирає, чи в будь-яких інших справах. Усе потрібно повністю підкорити і доручити великому Голові Церкви. Христова смерть за всіх є достатньою не тільки для мертвих, але й для живих. Той, хто визнає Його і повністю посвячений Його службі, цілковито довіряє Йому в житті та в смерті.

Апостол далі показує, що ті, хто становить Церкву, яка є Тілом Христа, не повинні судити один одного, бо весь суд передано Голові, Відкупителеві всіх. Кожен, прийнятий тепер як член Церкви, повинен остаточно витримати перевірку з боку Голови Церкви, бо наше теперішнє членство в Його Тілі є іспитове. Відданість, вірність Голові Церкви тепер у кінцевому результаті принесе нам членство в Його славному Тілі, Церкві за завісою, як співспадкоємцям у Царстві, як Його Нареченій.

Отже, аргумент апостола полягає в тому, що ми повинні уникати засуджувати один одного і задовольнятися тим, щоб підбадьорювати один одного якнайкраще. Якщо написано, що кожне коліно схилиться перед Богом і кожний язик визнає Його, то це означає, що наш остаточний звіт як членів Церкви Христа буде перед Богом, тобто перед нашим Господом Ісусом як Його Представником.

ОТЖЕ, ДАВАЙТЕ СУДИТИ СЕБЕ

Ще один аргумент апостола: замість того, щоб судити, засуджувати співчленів посвяченого Тіла, ми повинні бути повністю прихильними до них. Ми повинні усвідомлювати, що до кінця не знаємо їхніх випробувань, труднощів, їхнього оточення, успадкованих рис. Це повинно зробити нас дуже співчутливими до всіх братів. Наше гостре почуття справедливості, наша любов до праведності, наша ненависть до беззаконня повинні знайти свій першочерговий прояв у самокритиці, у пильності, щоб не робити нічого, від чого брат спотикався б нічого, що викликало б у брата знеохочення або підштовхувало би до того, щоб відпасти від віри та діл, які Господь вимагає.

Що за чудовий урок: краще воювати з собою, аніж з ворогами! Як легко багатьом виправдовувати власні слабості у той самий час, як вони причепливі та критичні до недоліків інших! Господь застерігав Свій народ від

такої поведінки: “Бо яким [якого роду] судом судити будете [брата], таким же осудить і вас [Господь]” (Мт. 7: 2).

Якщо ви надто критичні і хочете міряти інших повним мірилом досконалості, це свідчить, що ви визнаєте високе мірило, і це ваше визнання дозволяє Господу міряти вас тим самим високим мірилом. Та коли б ми пам’ятали, що милосердні отримують милосердя, ми б з радістю проявляли велике милосердя до інших, велику поблажливість у винесенні суду та догани, сподіваючись, що Господь буде відповідно поблажливим до нас (Як. 2: 13)!

Господь не має ніякого відношення до встановлення низького критерію і до бажання Свого народу думати легковажно про власні слабості та невдачі, а також слабості та невдачі інших. Він, навпаки, встановлює високий критерій любові, співчуття, доброзичливості. У Божих очах головною річчю є Любов. Отож кожний, в кому любов та співчуття досягли найвищого розвитку, може вважатися Господом найбільш розвинутим у тому, що найістотніше в Його очах, найістотніше для місця в Його Посередницькому Царстві.

НІЧОГО В САМОМУ СОБІ НЕЧИСТОГО

“Я знаю і певен у Господі Ісусі, що немає нічого в самому собі нечистого [позбавленого святості]” (Гиж.) – пише апостол. Він веде мову не про забруднення одягу або особи, а про їжу, яка мала стати для юдея негожою, церемоніально нечистою. Іншими словами, хоча юдеєві було заборонено вживати в їжу м’ясо свиней, кроликів, устриць і т. п., суть була не в тому, начебто ця їжа робила його дійсно нечистим або зловмисним у Божих очах. Ні. Ці обмеження були накладені як випробування його відданості та слухняності Богу, так само як заборонений плід Едену був відтоді нечистим для Адама та Єви.

Аргумент апостола в тому, що юдея, який помер для всіх надій здобути вічне життя через дотримання Угоди Закону і приєднався до Христа, обмеження Угоди Закону більше не зобов’язували. Зрозуміло, що до поганина, який ніколи не був під Угодою Закону, її обмеження,

коли він прийняв Христа, також не мали ніякого відношення.

Виклавши таку широку основу, апостол відзначає, що коли та чи інша людина настільки змінить своє розумове бачення, що вирішить, що вона знаходиться під обмеженнями, вона відповідатиме згідно зі своїм розумінням, своїм судженням про цю річ. Якщо, наприклад, християнин вирішив, що він зобов'язаний уникати їсти свинину, ця думка в його розумі є зобов'язанням, і для нього порушити власне сумління означало б добровільно, свідомо вчинити гріх, оскільки було би злом робити те, що він вважає злом, якою б невинною ця річ не була сама по собі.

Тепер переходимо до заключного аргументу. Хтось, усвідомлюючи власну свободу, як це робив апостол, може їсти вільно, керуючись своїм сумлінням, без будь-якого докору з боку цього сумління або в Божих очах. Та треба зважати на іншого брата, який ще знаходиться в темряві щодо своєї свободи: його не потрібно примушувати ламати власне сумління. Радше брат, чий розум освічений, повинен поступитися іншому і стримуватися від використання своєї свободи, щоб не спокушувати брата до ламання сумління.

Це питання їжі церемоніально нечистого м'яса або ж теоретично нечистого м'яса внаслідок колихання ним перед ідолом, більше не є актуальним для християн, оскільки загальне знання на цю тему набуло великого поширення.

Особливе застосування згаданої лекції до християн є ще в іншому напрямку. Наприклад, уявімо собі, що певний брат звик з дитинства пити пиво і т. п. і переконаний, що це не завдає йому жодної шкоди. Та, припустимо, є певне число братів, не таких міцних як він фізично та розумово, які не можуть вживати п'яних напоїв без шкоди для себе; приклад цього брата продовжує бути спокусою для інших. Що йому робити далі?

Аргумент апостола, здається, полягає в тому, що брат, міцний розумово, морально та фізично, повинен радо утриматися від будь-чого, що стане спотиканням для його брата чи для когось іншого, на кого він має вплив. “Не губи своєю поживою того, за кого Христос

був умер” (Рим. 14: 15). Якщо Христос полюбив світ настільки, що залишив Свої небесні багатства та славу, щоб померти за грішних, то чи ж не повинні ми, в міру того, як в нас є Його Дух, радо класти своє життя за братів, як до цього скрізь заохочує апостол? Якщо так, то чи не повинні ми ще з більшою готовністю відмовлятися від використання відносно мало-значних свобод заради нашого слабшого брата, за якого Христос помер? Це міцний аргумент. Хто може його спростувати? “Нехай ваше добре не зневажається”. Ваше знання, ваше оцінювання свобод є доброю річчю, бажаною, однак ви повинні навчитися так розпоряджатися цією свободою, щоб ніхто не сприйняв це неправильно і не подумав, що ви робите погано. Краще стриматися від ваших свобод, оберігаючи інших від спокуси, надто великої для них, і збільшити ваш вплив через вірне уникання всього, що може здатися злом в очах інших, незалежно від того, яким би правильним це не було у ваших очах і наскільки б вірним не було ваше власне тлумачення Божественного Закону щодо цього.

“НЕ ПОЖИВА Й ПИТВО”

Апостол додає ще інший аргумент (вірш 17). Він зауважує, що користь, пов'язана з нашим членством у зародковому Божому Царстві, полягає не тільки в більших привілеях та свободах їсти та пити, а передусім у праведності, мирі та радості у Святому Дусі, які нам належать, оскільки ми є членами на випробуванні цього Класу Царства. Той, хто служить Христу, вельми подобається Богу і має схвалення від людей. “Дбаймо, отже, запопадливо про те, що веде до миру та до взаємного збудування. Не руйнуй ради їжі Божого діла. Все чисте, та лихо чоловікові, що їсть, учиняючи спокусу. Добре не їсти м'яса і вина не пити, ані того, через що твій брат спотикнувся б” (Хом.).

Застосування Золотого Правила у світі, мабуть, вирішило би багато питань теперішнього часу. Тим, які слабші від вас, робіть напученням та прикладом усе те, що ви б хотіли, щоб вони робили вам напученням та прикладом, коли б ви самі були слабші, а вони – сильніші.

СВІТАННЯ ПОРАНКУ

“Ніч минає, а день наближається. Тож скиньмо із себе вчинки, притаманні темряві, та одягнімо зброю світла. Ходімо пристойно, як удень: не віддаваймося гульбищам, пиятикам” (Римлян 13: 12, 13, ВБТ).

Довгий час світ знаходився у тій чи іншій темряві, гріху, незнанні, забобонах. Через непослух однієї людини гріх увійшов у світ. Ця темрява триває: “Темрява землю вкриває, а морок народи”. Біблія посилається на цей стан речей, пояснюючи, що людина по спадковості народжується в гріху. На додаток сатана використовує цю ситуацію, щоб ще більше віддалити людство від великого Творця і, якщо вдасться, запобігти будь-якому можливому примиренню.

Сатана названий князем темряви і діє у синах неслухняності. Та оскільки синів неслухняності набагато більше, ніж слухняних синів, то бачимо, що тепер є час темряви. Біблія розповідає, що Бог не залишить людство назавжди у цій темряві, але забере прокляття, і тоді вся темрява розсіється і замість неї прийде Його благословення, Його світло. Це світло знання про славу Бога вкриє землю, як води вкривають морську глибину (Іс. 11: 9; Ав. 2: 14). Це відновлення було передбачене у Божественному Задумі ще перед закладенням світу.

СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ

Понад дев'ятнадцять століть тому Бог почав робити кроки для здійснення обіцяного. В якості першого кроку Він послав Свого Сина, щоб Той став Відкупителем людини. Про нашого Господа сказано як про велике Світло у тому ж значенні, що й Небесний Отець названий Отцем Світил. Ісус сказав: “Я – Світло для світу”. Людство під впливом сатани та власних хибних уявлень заплуталося своїм розумом і перебуває у стані темряви, тому не може правильно думати. Більшість не здатна бачити бажаність Правди і живе у темряві: “темрява землю вкриває”.

Проте у нас є всі підстави вірити, що у світі є нечисленні виняткові особи, які люблять праведність і ненавидять беззаконня. Саме цей клас Бог прагне обрати першим. Вибір

цього класу відбувається весь Євангельський вік. Більшість зі світу, безперечно, віддала би перевагу добру над злом, якби всі умови були сприятливими. Якби їм велося фінансово, якби їх поважали в суспільстві і т. д. задля служіння добру так, як вони служать злу, то вони вважали б за краще служити добру.

Це справді добрі люди. Вони віддають перевагу добру. Вони дуже моральні та справедливі. Проте їхній вибір робити добро не настільки сильний, щоб вони охоче клали своє життя на користь добра. Одна річ казати: “Я люблю Божу справу”, і зовсім інша: “Я віддам їй свій час, свої сили, свій маєток, все”.

Та тільки тих, які думають так, як ці останні, Бог кличе тепер, тих, хто готовий взяти хрест в інтересах Правди і праведності. Бог заохочує їх, даючи запевнення, що Він оцінює їхню любов до праведності, і якщо вони будуть наполегливі на шляху вірності, то стануть учасниками з Христом у Його Царстві. Він каже їм, що шукає саме такий клас. Він заохочує і надихає їх далі бути такими, адже Бог пропонує їм славу надію Євангелія – Божественну природу та славу.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПРОПОРЦІЙНА СВІТЛУ

Та все це відбувається нічної пори. Хоча Ісус прийшов у світ і має бути Світлом для світу, це Світло ще не осяяло людство і не розігнало темряву. Юдейський народ мав світло місяця у тому значенні, що Угода Закону та її обітничі були немов місяць, який світить, відбиваючи сонячне світло, а не власне. Народ мав світло місяця, якщо хотів ходити в його світлі. Та часто люди виходили з-під світла свого Закону і ходили в тіні. Юдеї також мали зорі – Авраама, Давида та пророків. Це були світила, які кидали трохи світла на їхню стежку.

Коли прийшов Ісус, Він був великим Світлом для світу, тобто був обраний Богом стати Світлом для світу. Проте Ісус як людина не був цим світлом для всіх. Світло, яке сяяло від Нього, коли Він був у плоті, було тільки місцевим. І навіть для тих багатьох, на кого воно сяяло, воно було невиразним з причини їх незнання, засліплення. Ісус наголосив, що

дехто може бачити світло, а інші – ні: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують” (Мт. 13: 16). Ісус дав зрозуміти, що деякі юдейські проводирі бачили частково і були відповідальні за побачене.

Наш Господь представив їм правдиве світло. Вони сподівалися здобути благословення, яке Бог обіцяв у Своїй Угоді з Авраамом, і знали з Писань Закону, що повинні бути святими. Та вони не усвідомлювали, яким високим є справжнє мірило. Відповідно, вони думали, що можуть дотримуватись певного мірила зовнішньої поведінки і, тим самим, стати Насінням Авраама. Коли Ісус сказав їм: “Ви такі прискіпчиві до виконання букви Закону, що відціджуєте комара з пиття і ковтаєте верблюда”, – Він натякнув їм, що вони занадто прискіпчиві до малих речей, проходячи мимо великих, важливих!

Ісус дорікнув, що вони поїдають вдовині хати, тобто намагаються використати те чи інше формулювання Закону, щоб заволодіти вдовиним маєтком. Роблячи це, вони порушували Божий Закон, який є законом справедливості, любові та милосердя. Тому справжніх ізраїльтян було мало, та саме вони мали бути справжнім Насінням Авраама – нечисленними вибраними з цього народу (Рим. 9: 6; Гал. 3: 16, 29).

СПРАВЖНІ НОСІЇ СВІТЛА

Вибір продовжувався, і вірні, які мали правильний дух, тобто дух, який мав Христос – любов до справедливості, любов до Бога та Божого Закону, були вибрані, обрані з цього народу. Та оскільки їх було недостатньо, Бог продовжив вибір з інших народів. Ісус промовив до Своїх учнів: “Отак ваше світло нехай світить перед людьми”. Ще Він сказав не ховати світло під посудину, але ставити на свічник, щоб його бачили інші. Отак весь Божий народ був світлом. Ті, які мають Святий Дух, є єдиними справжніми носіями світла у світі. Інші можуть мати різне світло – науки, геології, хімії, та більшість їхнього світла є темрявою. Наш Господь мав на увазі тільки світло Божого Плану.

Дехто, маючи світло моралі, каже, що він не буде напиватися, не буде лихословити і т. п. Справді, можна мати світло у цих напрямках,

але це не є згадане справжнє світло. Весь світ втратив більшість світла, хоча якась частина первісного світла все ще зостається, як про це свідчить людське сумління та почуття моралі. Савло з Тарсу мав трохи цього світла, однак переслідував Церкву. Сумління не є достатнім порадином. Ми потребуємо світла Божого Слова.

Святий Дух є світлом для Церкви, завдяки якому ми є ведені особливим чином до Правди. Св. Петро говорить, що ми маємо певніше пророче Слово і добре робимо, що зважаємо на нього, як на світло, що сяє у темному місці (2 Петр. 1: 19). Світло на стежці справедливого “світить все більше та більше аж до повного дня”. Ми все ще знаходимося в темному місці, аж зникне темрява і буде День. Тому, як говорить св. Петро, ми маємо потребу в цьому Слові пророцтва, “аж поки зачне розвиднятися”. Бачимо, що один вірш Писання допомагає висвітлити інший.

Наші численні християнські приятелі, мабуть, вирішили, що апостол мав на увазі, що Господь може прийти в будь-яку годину, в будь-який день. Та коли ми починаємо розуміти Святе Письмо і дізнаємось, що Бог має встановлені часи та пори, коли ми більше пізнаємо Божий План, то бачимо речі, які Він об’явив щодо тривалості ночі та часу світання поранку. Апостол мав достатньо знання, щоб зрозуміти, що надходить ранок, коли ніч закінчиться. Він знав, що Христос у Своему Другому Приході буде Сонцем Праведності. Ми теж це знаємо. Він знав, що Христос буде Світлом світу. Ми схожим чином це знаємо, і знаємо, що прославлена Церква буде з Ісусом цим Сонцем Праведності, яке встане, несучи зцілення своїм промінням, освітить світ, підніме його і благословить.

ЗНАКИ СВІТАНКУ

Нам відомо дещо про Божі часи та пори. Однак є велика різниця між тим, щоб знати про день та годину, і знати про часи та пори. Ви, мабуть, знаєте, що десь у цю пору я мав вирушити до Великобританії. Коли настане пора прибуття, ви скажете: “Йому пора бути”. Та ви не знаєте, яким судном він припливе. Ви скажете: “Ми знаємо час, коли він прибуде до

Лондона, та не знаємо, в який день припливе судно”. Так само Господь запевнив, що Його народ не буде залишений у темряві, а матиме достатньо світла та знання – не буде у темряві зі світом.

Якщо ми знаємо, що ми брати, то ми певні того, що цей День не прийде на нас як злодій. Ми знатимемо, як його сподіватися. Ми знатимемо про час. Ті, хто думає, що апостоли нічого про це не знали, напевно поверхово сприйняли деякі вірші Святого Письма. Візьміть, наприклад, вірш, який ми розглядаємо: “Ніч минає, а день наближається”. Вони думали, що цей День розвидниться ще в тому самому році або в наступному.

СВ. ПАВЛО МАВ ОСОБЛИВІ ВІДОМОСТІ

Апостол, мабуть, так не думав, бо він пояснює в одному з Послань про те, як цей День настане, про те, що буде час утиску, що Господь дозволить дію обману, що спершу має бути виявлений Чоловік Гріха. Він запевнює Церкву, що цей День не прийде, поки не настане велике відступництво, і нагадує: “Вам сказано про появу злої системи. Знайте, що цей День Господа жодним чином не може настати, поки не буде поставлена гидота спустошення, як про це згадує пророцтво Даниїла”. Він застерігає: “Хай ніхто жодним способом вас не зведе” (2 Сол. 2: 1-17 і далі до кінця розділу).

В одному зі своїх листів до Церкви в Коринті св. Павло сказав: “Не всі ми заснемо, та всі перемінимось” (1 Кор. 15: 51, 52). Брати в первісній Церкві думали, що св. Павло мав на увазі, що вони не заснуть. Та св. Павло говорив про Церкву в цілому, пояснюючи, що дехто з Церкви позостанеться до Дня Христа. Обидва, св. Павло та св. Петро, дали зрозуміти, що вони не належать до тих, хто позостанеться і переміниться в миг ока з земного тіла до небесного.

Тому, повертаючись до нашого вірша, ми повинні визнати, що апостол Павло мав особливі відомості від Господа. Він каже, що так було насправді. Він каже, що мав видіння та відкриття більше, ніж всі інші апостоли, і стверджує, що Господь відкрив йому речі, які не варто було говорити у той час. Він не мав пояснювати ці видіння, бо їхній зміст був

довірений йому як таємниця (2 Кор. 12: 4). Оскільки розум апостола був освітлений аж настільки, він міг писати з повним розумінням, повною ясністю та переконливістю, щоб ми при зростаючому світлі, яке зараз спрямоване на Святе Письмо, могли бачити глибокі речі, які походять з листів св. Павла, бо він мав світло, яке пронизувало все, про що він писав. Тому сьогодні ми в змозі дослідити та зрозуміти численні речі, які були таємницями, знаними тільки апостолу Павлові за його днів.

“ОСТАННІЙ ДЕНЬ”

День, про який говориться в нашому вірші, це Останній День. Марта сказала про Лазаря: “Знаю, що в воскресіння останнього дня він воскресне” (Ів. 11: 24). Який День вважається останнім? Великий Сьомий День. Цей День не буде часом темряви, але часом денного світла. Якщо так, то інші шість Днів представляють ніч темряви та гріха. На світанку цього нового Дня Князь Світла повалить панування князя темряви, і так цей День буде запроваджений. Пам’ятаючи, що шість великих Днів мали по тисячу років кожний, ми повинні пам’ятати, що апостоли і первісна Церква жили у П’ятому Дні, і від Сьомого Дня їх відділяв тільки один День, і тоді мало прийти велике сяєво слави Господа. З такого погляду слова апостола зрозумілі.

У Середньовіччі Божий народ міг мати тільки часткове світло, часткове знання. Та він мав певні виразні дороговкази. Тому, коли відбувся розвиток папства, Божий народ сказав: “Це – Чоловік Гріха, це – провіщене відступництво”. Так він міг встановити своє місцезнаходження. Бачимо, що в Середньовіччі було досить ясне розуміння того, що папство є Чоловіком Гріха. Але в Бога далі не було наміру вести Церкву до повноти Правди, поки не настане відповідний час. І навіть сьогодні ми не твердимо, що знаємо день (у стислому значенні) та годину встановлення Царства. Та ми обізнані з часами та порами.

“ВІДКИНЬМО ВЧИНКИ ТЕМРЯВИ”

З огляду на знання про цей чудовий День, який має розвиднитися, як поводитися нам, які сподіваємося належати до класу Царства

в цей День? Як нам жити? “Що ж, – каже апостол, – якщо ми “сини Дня”, ми повинні це показувати”. Ми – представники та послы Бога. Ми повинні розповісти людям про світло, знання та славу Бога, яка ось-ось має прийти і поступово наповнити цілу землю. Ми повинні допомогти їм зіставити те, що відбувається зараз, зі славними умовами, які існуватимуть тоді, щоб усі, хто любить світло, могли прислухатися до Божого Слова і бути готовими стати членами класу Царства.

Що нам робити? Ми повинні відкинути вчинки темряви, все самолюбне та грішне, бо самолюбне є грішним, а грішне – самолюбним. Ми повинні скинути їх зі себе, бо ми належимо до нового порядку речей. Вчинки темряви – це будь-які вчинки, які не витримали би прискіпливого вивчення, які не отримали би схвалення у світлі Нової Епохи, коли б вона була повністю запроваджена. Пам’ятаймо, що ми належимо до Нової Епохи, а не до старої, і повинні жити згідно з нашим громадянством та нашою відповідальністю перед Князем Світла і протистояти князю темряви, його ділам та методам.

“ЗОДЯГНІМОСЬ У ЗБРОЮ СВІТЛА”

Ми вступили до Христового війська і повинні боротися з ворогами нашої нової природи. Будьмо гідними зватися дітьми Бога і чинімо всі зусилля, щоб бути разом із Господом у Його Царстві праведності. Якщо ми відкинули темряву, то що нам робити далі? Ми повинні зодягнутися у зброю світла. Що таке зброя світла? Це зброя, яка захищає від стріл противника. Вона включає шолом спасіння – захист нашого інтелекту від атак великого ворога з допомогою знання про Правду.

Апостол наполягає: “Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже” (Еф. 6: 14-17). Це зброя, якою ми повинні протистояти нападам, пов’язаним зі злими нахилами грішної природи, щоб вийти “повними переможцями” через Христа і належати до славної

когорти переможців, які стануть царями та священиками Богові у тому славному Дні – на світанні Поранку.

СВІТЛО ПРОЯВЛЯЄТЬСЯ У ЧИСТОТІ НАМІРІВ

Апостол продовжує словесний образ, який стосується грядущого Дня на противагу нічному часу смутку, гріха та смерті, під час якого переважали зло та гріх. Святе Письмо каже, що злочинці віддають перевагу темряві, щоб приховати свої істинні наміри та цілі, бо вони таємно роблять речі, які б не хотіли виявляти при світлі і показувати відкрито всім.

Тоді апостол каже, якою повинна бути поведінка Церкви: “Як удень, поступаймо добродібно”, порядно, в значенні розсудливо, відкрито, не маючи нічого, що треба було би приховувати від світу, коли б він міг зрозуміти наші мотиви. Люди повинні знати, що ми не маємо злих намірів, а тільки чисті, щирі та добрі. Наш Господь був великим Світлом для світу, та Його не розуміли і перекручували. Так само всі Його послідовники, наскільки вони є носіями світла, підлягатимуть нападам з боку сатани, який намагається утримати свою владу над людством.

Тим не менше, скільки б нам це не коштувало – багато чи мало, весь наш життєвий шлях має бути порядним, чесним. Наше життя має бути присвячене справі праведності, ми повинні бути обережними, щоб не робити нічого всупереч принципам праведності. Щирість, правдивість намірів повинна робити все наше життя явним, немов День, в якому все грішне вийде назовні. Показуючи, що є правильне, і викриваючи злі вчинки (тим самим даючи пізнати їхній характер), Господь поставить людей на випробування, щоб побачити, які речі вони люблять.

Для тих, які полюблять зло, лихі вчинки, коли побачать їх у справжньому світлі, побачать, куди вони ведуть і які їхні наслідки, коли отримають повну нагоду знати і вибирати між добром і злом, світлом і темрявою, Бог постановив, що їхньою часткою буде смерть – Друга Смерть. Єдиною остаточною відплатою та покаранням за зло є знищення: “Господь... безбожних усіх... понищить”.

Отже, під час Тисячолітнього Дня, Христового Дня, Господнього Дня (у найповнішому значенні), скрізь буде світло, яке виявить все приховане в темряві. Кому подобатимуться ці речі, той зазнає шкоди, а хто полюбить світло, той матиме благословення і робитиме поступ у напрямку людської досконалості.

ЯК ДОЛАТИ ТІЛЕСНІ СЛАБОСТІ?

Усі в Церкві, які сподіваються бути царями та священиками і царювати з Христом та бути суддями світу, повинні у своїй поведінці перебувати в якомога більшій згоді з Божим критерієм. Все має бути явним, чесним, відкритим для Господа та будь-кого іншого. Таке життя свідчитиме про нашу вірність Господу. Ми повинні показати нашу відданість Йому через готовність прийняти презирливе ставлення до нас та різні напасти. Ми повинні ще наполегливіше перемагати наші людські слабості та вади і тим самим показувати нашу любов до Бога та праведності. Бачимо, що наш Господь Ісус є втіленням цих славних принципів, яких Бог дотримується, і ми повинні бути схожі на Нього, на наш Зразок.

Ми повинні так захоплюватися милосердним характером Бога та Його методами, щоб завжди ставати на Його боці, під прапор світла, а не бути синами темряви, якою б не була теперішня нагорода за це. Тому ходімо як сини світла – сини Дня, бо так ми будемо складати скарби вгорі і готуватися до славних речей, які Господь зберіг для тих, які люблять Його, для тих, які намагаються йти слідом за Учителем.

“Він нас не покине і не підведе,
Свого Заповіту не зламає теж.
Міць Його обітниць – це від страху лік.
Бог дасть все, що треба, на наступний рік.
Тож вперед, без страху йдіть, о діти Дня,
Знайте: Його Слово – вічне, без кінця!”

ВІДВЕРТІ ФОРМИ ГУЛЬБИЩА ТА ПИЯТИКИ

Використання апостолом першої особи “ми, наш, нас” у попередніх віршах, мабуть, вказує виразно на те, що він звертається до Церкви, маючи на увазі також себе. Справді, вступ до Послання показує, що так є насправді. Св.

Павло показує, яким має бути шлях Церкви на відміну від поведінки світу. Коли він каже: “Поступаймо”, – то має на увазі щоденний поступ, але не в гульбищах та пиятиці. Він не каже, що Господній народ не може часом робити промахи. Та коли він робить їх, то повинен знати, що відтоді він не йде слідами Ісуса, але якийсь час прямує у зворотному напрямку.

Ми повинні пам’ятати, що Церква в цей час є в недосконалому, зародковому стані – ще не зазнала повного розвитку. Нове Створіння ще не має власного тіла, а тільки отримало в розпорядження земне тіло, яке є ворогом Бога. Нове Створіння зобов’язане використовувати це знаряддя. Така особа буде, як Нове Створіння, остаточно суджена не за плоттю, а за духом, бо Господь покриває ненавмисні вади. Натомість тіло, яке було знаряддям гріха, треба задіяти в службі для праведності. Всі наші теперішні випробування повинні бути в плоті, бо ми не маємо іншого знаряддя служіння.

Однак, каже апостол, ми повинні уникати гульбищ та пиятики, бо всі зловживання є від світу. Ми живемо в часі, коли суспільство, як правило, не похваляє вакхічних оргій минулого. Дехто може продовжувати це робити потаємно, та кожен розуміє, що дозволити собі щось таке привселюдно було би нерозумним. Ті, хто підтримує бізнес, пов’язаний зі спиртним, пивом, утриманням барів і т. п., розуміють, що вже не може бути так як колись – не можна продавати спиртне людині, аж та нап’ється до нестями. Коли нове Царство матиме владу, всі ці лиха будуть заборонені.

ГОСПОДНІЙ ДУХ – ДУХ СТРИМАНОСТІ

Справжній християнин має розум Господа, а Господній розум цілковито виступає проти будь-якої пиятики. Дух Господа дає тверезий розум, розважливий розум, розсудливий розум. Всілякі гульбища та пиятики є наслідком сп’яніння, одурманення розуму. Не подумайте, що Новому Створінню щось таке може подобатися. Апостол зовсім не стверджує, що деяким Новим Створінням це може здатися правильною поведінкою. Ні, він каже, що дехто з них може стати недбалим у своєму житті. У міру того як Нове Створіння росте і

здобуває досвід, воно повинно навчитися, що єдино правильний шлях – уникати всіх місць та обставин, які ведуть до того, що зайве і світське. Нове Створіння повинно шукати нові захоплення для свого розуму, вчитися звертати розум у новому напрямку, до небесних речей.

Щоправда, сьогодні є менше таких безтямних веселощів як у древні часи, та відомо, що тепер світ має більш вишукані форми гульбищ та пиятики. Деякі урочисті торжества можна було би назвати гульбищами у тому значенні, що вони буйні та безладні. Цю критику ми б могли застосувати навіть до номінального християнства. В Об'явленні згадується певний вид гульні. Читаємо, що великий Вавилон напоїв мешканців землі своїм вином. Часом це могло затуманити розум, а часом – довести до безумства.

Свого часу ми вірили в багато речей, в які не мали жодної справжньої підстави вірити. Наприклад, ми вірили у вогнетривких демонів, вічне полум'я, смаження людей і т. д. Тепер бачимо, що це були тільки страховиська нічних марив. Бог не вживає Своєї могутньої сили, щоб завдавати кривди і бездумно катувати Свої створіння. Бачимо, що ми дуже серйозно були сп'яніли від вина фальшивого вчення. Тепер ми протверезіли. Люди починають кліпати очима, силкуючись подолати наслідки одурманюючого напою неправди.

Дехто вже вибрався з цих неправд. Інші ще ведуть себе як очманілі, і, власне, деякі з них атакують нас. Вони кидаються на нас, немовби хочуть знищити, і відстоюють неправду так, немовби вона є Правдою. У своїй боротьбі вони використовують зброю клевети, злоби, ненависті, колотнечі та інші вчинки плоті та диявола. Обираючи таку зброю, вони доводять, що є під дією обману, який засліплює їх через фальшиве вчення.

РЕЛІГІЙНЕ СП'ЯНІННЯ

Часом буває гульбище у вигляді справжнього гармидеру у зібраннях. Одного разу ми були присутні на такому релігійному зібранні, де було повно крику, злих духів і демонізму. При цьому люди, здавалося, були щирими і відкритими. Це було кілька років тому. Проповідник гунав чимось по трибуні, а ще двоє чи троє силкувалися молитися. Це було справжнісіньке пекло. Молодь приходила сюди, лузала горішки, хихотіла і кидала смішки, сприймаючи все служіння як якийсь цирк. Люди відверто були “п'яні” – напоєні поганим “напоєм”.

Цей принцип може часом стосуватися і тих, хто щойно позбувся неправд минулого. Прийшовши до Правди, вони ще мають дух анархії, не вміють правильно поводитися. Часом це проявляється у зібранні, де досліджується Біблія і де хтось намагається робити все по-своєму, нехтуючи рештою. Він просто влаштовує гульбище, бо ще не позбувся поганого духа, ще не застосував до своєї поведінки принцип праведності – Господній Дух, дух здорового розуму.

Часом такий заколотний дух проявляється у того, хто веде зібрання. Святе Письмо дуже виразно представляє, як бути в такому випадку. Кожен має повне право на власну думку на будь-яку тему, але ніхто не має права зневажати інших і намагатися впихати їм свої переконання. Так робити означає суперечити Господньому Духу. Ми не повинні так ходити. Ми повинні ходити з молитвою, обережно, стосуючись вимог Золотого Правила, роблячи іншим так, як хотіли би, щоб вони робили нам.

Тому ходімо, як личить святим, звіщаючи щораз більше “чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного Світла Свого”.

R5338 (1913 p.)

БОГ ПОХОВАВ МОЙСЕЯ, СВОГО СЛУГУ

5 Мойсея 34: 1-12

“Дорога в очах Господа смерть богобійних Його” (Псалом 116: 6).

Мойсей – одна з найвеличніших постатей на сторінках історії. Він постає перед нами як великий патріот, воєначальник, суддя та

правитель свого народу. Ще величнішим він є у своєму стосунку до Бога. Мойсей є уособленням слухняності та відданості як слуга Єгови. У цьому він зображує “більшого” від Мойсея, Месію. Читаємо: “Пророка з-посеред тебе, з

братів твоїх, такого, як я, поставить тобі Господь, Бог твій” (5 М. 18: 15), тобто “я є тільки малим відображенням, представником, цього великого Вчителя, Вождя і Царя, якого Єгова помагає на справжнього Визволителя Ізраїлю та світу від рабства сатани, гріха та смерті” (Євр. 2: 14, 15).

Кожен може побачити в записах щось із величі Мойсея. Кожен може збагнути, скільки потрібно було патріотизму, щоб залишити двір фараона і розділити долю зі своїми братами, юдейським народом, а також стати їх вождем при виході з рабства до Землі Обітниць. Кожен може побачити патріотизм цього мужа, коли він, як посередник для свого народу, молив Бога про прощення його провин, не годячись із тим, щоб народ був знищений, а замість нього він та його сім'я успадкували обітницю. Кожен може побачити, яка велика віра в Бога була потрібна для становища, яке займав Мойсей. Та тільки деякі можуть бачити дійсну глибину характеру Мойсея, бо тільки деякі усвідомлюють дійсну ситуацію та розуміють Божественний поклик для народу Ізраїлю та працю Мойсея як його посередника.

МОЙСЕЙ, БОЖИЙ СЛУГА

Нас не покидає почуття співчуття до цього величного слуги Бога – “найлагіднішого за всяку людину, що на поверхні землі”, особливо коли мова йде про покарання, яке перешкодило йому увійти в Ханаан із народом і образно зробило його представником тих, хто вмирає Другою Смертю. Після стількох років терпеливості, довготерпіння та відданості Богу, великий посередник Ізраїлю в якусь мить не проявив покори та відданості. Коли Господь наказав йому промовити до скелі, яку він ударив попереднього разу, Мойсей, роздратований, вдарив скелю вдруге, вигукнувши до народу: “Слухайте, ворохобники, чи добудемо вам із цієї скелі воду?” (Хом.). Скеля, з якої витікав життєдайний потік, представляла Скелю Віків – Месію, Який мав бути вдарений вдруге (Порівняйте з Євр. 6: 6).

Той факт, що Мойсей мав бути вжитий як образ класу Другої Смерті, в жодному сенсі не означає, що він зазнав Другої Смерті або що був відтятий від Божественної милості. Покарання, яке він отримав, тільки допомогло завершити

образну картину: він не міг увійти в Ханаан, не міг увійти в Обіцяну Землю.

ВИД НА ХАНААН З ГОРИ ПІСГІ

Пісгі – одна з вершин гори Нево. З неї Мойсей міг глянути далеко на Обіцяну Землю, до якої його очі віри зверталися вісімдесят років і до якої він сорок років наполегливо вів народ Ізраїлю. Цей величний, похилого віку слуга Бога, цілковито відданий Божественній волі та задуму, був відправлений Господом, Якому він служив, на спочинок. Юдеї кажуть, що Господь поцілував його. Місце його гробу було захищене, очевидно для того, щоб уникнути свого роду духа ідолопоклонства. Новий Заповіт стверджує, що сатана намагався заволодіти тілом Мойсея, мабуть, із наміром вжити його якимось ідолопоклонницьким чином, проте Єгова це заборонив.

МОЙСЕЙ ПОМЕР І ПОХОВАНИЙ

Ми не повинні забувати, що Мойсей помер і у Божественно призначеному часі оживе, коли під владою Царства Месії отримає воскресіння. Поки що він заснув з отцями, як Біблія загально пише про всіх, які померли.

Опис переміни нашого Господа і з'явлення Мойсея та Іллі з Ним у видиві не треба протиставляти словам, що Мойсей помер і що єдиною надією кожного є воскресіння з мертвих (1 Кор. 15: 13, 14). Ми маємо слова самого Ісуса про те, що ані Мойсей, ані Ілля не пішли на небо. Він сказав: “І не сховався на небо ніхто” (Ів. 3: 13). Ісус пояснив, що побачене учнями на горі було не дійсністю, а видінням – так само як сурми, звірі і т. д. з Об'явлення не є дійсністю, а видіннями. “Не кажіть нікому про це видіння” (Мт. 17: 9). Св. Петро, як свідок видіння, сказав, що це було представленням Царства Месії (2 Петр. 1: 16-18). Мойсей представляв один клас, а Ілля – інший, як учасників з Ісусом у Його Месіанській славі – у Царстві, яке має благословити світ і, коли буде встановлене на землі, швидко виправить зло і дозволить Божій волі виконуватися тут, як вона виконується на небі.

БОЖА ОБІТНИЦЯ АВРААМУ

В основі всіх Божих стосунків з тілесним та духовним Ізраїлем лежить Його велика

Обітниця, дана Аврааму і скріплена клятвою: “Благословляться в тобі і в насінні твоєму всі племена земні” (Гиж.).

Бог постановив від самого початку, що прокляття смерті, винесене людству, не буде вічним прокляттям. Від початку Він постановив у Собі зцілити хвороби, смуток та біль, і прийде час, коли Він забере це прокляття. Він задалегідь обміркував послати Божого Агнця, який, відкупивши світ, повинен забрати його гріх, зняти прокляття і замість нього принести людству благословення. Однак перше виразне викладення цього Божественного задуму було дане Аврааму: що він та його потомство будуть зайняті з Богом у великій праці підняття та благословення людства.

Хоча Бог знав, що жоден член людської сім'ї не може досконало дотримуватися Божественного Закону, тим не менше потрібно було показати це на прикладі. Тому, перш ніж Бог міг дати Месіанські благословення, Він зробив пропозицію потомству Авраама через Якова: якщо вони покажуть свою відданість через дотримання Божественного Закону, Він з готовністю використає їх як обіцяне Насіння Авраама для благословення всіх народів. Підсумок шістнадцяти століть зусиль Ізраїлю під Законом представив св. Павло, кажучи: “Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним” (Рим. 3: 20).

ПРИГОТУВАННЯ НАСІННЯ

Це привело до часів Месії. Логос завдяки особливому народженню став Ісусом і жертвним чином поклав Своє життя на основі Божественного передбачення. До Нього були зібрані ізраїльтяни за плоттю, які мали святість у серці, щоб стати Його учнями – брати участь у Його стражданнях та смерті, а потім стати учасниками Його слави та вивищення до Божественної природи. Ці обранці, вибрані, мають становити з Ісусом позаобразного Мойсея. Для цього вони були покликані, тобто підняті з-посеред їхніх братів, як про це пророкував Мойсей. Та оскільки таких “справжніх ізраїльтян” знайдено недостатньо, Божественна Мудрість упродовж цього віку кличе і вибирає інших із поган – із кожного племені, нації, народу і мови.

Ось так Бог поступово готує великого Пророка, Священика, Царя та Суддю, Який під час тисячі років Месіанського Царства буде Посередником між Богом і всіма, хто запрагне наблизитися до Нього і здобути Його благословення. Для світу, що каятиметься, вони будуть тим, чим були священики Ізраїлю для свого народу, проте їхня праця буде більш успішною і не зазнає невдачі, бо ґрунтуватиметься на “кращих жертвах” за гріхи (Євр. 9: 23) і матиме підтримку Божественної Сили з метою пробачити гріхи і визволити охочих та слухняних із рабства гріха та смерті на славу свободу Божих дітей. Цей величний позаобраз знаходиться перед нами і, віримо, скоро матиме своє славне виконання.

Месія, Якого Бог готує і Який складатиметься з Ісуса, Голови, та вибраних з Ізраїлю та всього світу, Тіла Месії, буде, як і прообраз, дуже вірним, відданим, патріотичним як щодо Бога, так і щодо людей. Справді, одним з Його випробувань є готовність класти життя за братів та бути вірним принципам Божественного характеру до самої смерті.

МОЙСЕЄВЕ ПОСЛАННЯ ІЗРАЇЛЮ

Книгу Повторення Закону можна в цілому назвати передсмертним посланням Мойсея Ізраїлю. Вважається, що ці слова були сказані ним за кілька днів до смерті.

Перше звернення починається 6 віршем першого розділу і закінчується 40 віршем 4-го розділу.

Друге звернення починається 5-м розділом і сягає до кінця 26-го розділу.

Третє звернення – розділи 27 і 28.

Четверте звернення, затвердження Угоди, – розділи 29 та 30.

Призначення Ісуса Навина наступником Мойсея описано в 5 М. 31: 1-8.

Пісня Мойсея (розділ 32) – “Скеля Ізраїлю” – прозвучала того ж дня, коли його покликано вийти на гору.

Благословення поколінь – розділ 33 (того ж дня).

Мотивом усіх цих звернень була надія на Бога, віра в обітницю та відданість виконанню вимог Угоди.

ІЗРАЇЛЬ ПІД ПРОВОДОМ НОВОГО ВОЖДЯ

Ісуса Навина 1: 1-9

“Не бійся й не лякайся” (в. 9).

Ізраїль провів тридцять днів у жалобі за своїм великим вождем, Мойсеєм, проте однодушно прийняв Ісуса Навина як свого нового вождя, божественно призначеного через Мойсея. Як інші біблійні герої, Ісус Навин був відомий своєю вірою та відданістю Богу. Коли він зайняв місце Мойсея, йому було вісімдесят три роки, він знаходився у повні сил і, мабуть, був найбільш придатним до цього становища. Ісус Навин та Калев були єдиними повнолітніми особами в той час, коли ізраїльтяни покидали Єгипет. Тільки вони були свідками дивних Божих діянь з Його народом. Ці двоє, як шпигуни, принесли підбальорюючу звістку про Ханаан, куди народ відмовився іти, через що дорослі з народу помиралі під час наступних сорока років мандрів пустелею.

Факт, що Мойсей був повний сил у сто двадцять років, а Ісус Навин – у вісімдесят три, відверто свідчить на користь біблійного вчення, що Адам був створений досконалим, і що відтоді весь людський рід потрапив у гріх та смерть – розділив покарання Адама “смертю помреш”. Розум цих людей, а також їхні сили – все це цілком суперечить теорії еволюції, бо цей самий Ісус Навин був одним з рабів у Єгипті.

СПРАВЖНІЙ ВОЖДЬ ІЗРАЇЛЮ – БОГ

Ми не повинні ані на мить губити з-перед очей факт, що Бог прийняв народ Ізраїлю як Свій і уклав з ним особливу Угоду. Тому саме Він був його справжнім Вождем і Провідником, натомість Мойсей, Ісус Навин та інші були тільки Його представниками та речниками. Ми вже згадали причини, чому Всевишній прийняв Ізраїль як Свій, і в наступній лекції розглянемо це повніше.

ІМ'Я НОВОГО ВОЖДЯ

Первісним іменем Ісуса (євр. Єгошуа), сина Навиного, було Осія (євр. Гошуа), як пророка Осії, що означає “спасіння”. До нього додано префікс “Є” (4 М. 13: 16) – аббревіатуру, яка означає слово “Єгова”. Ось так його ім'я стало

“Єгошуа”, що означає “Спасіння від Єгови”. Далі його скорочено до “Йошуа” та “Єшуа” (Неєм. 8: 17). Грецька форма цього слова в Септуагінті звучить “Єсоус” – Ісус.

Двадцять сім років Ісус був вождем Ізраїлю, вірним Богу та народу. Він не тільки перевів їх через Йордан і завоював з ними місто за містом, але й поділив землі між поколіннями і керував народом, мав велике визнання і помер у віці ста десяти років.

Не нам порівнювати Ісуса Навина та Мойсея як вождів, бо вони були зовсім різними характерами. Справді, кого б ми не порівнювали з Мойсеєм, це буде не на його користь, настільки високо стояв цей муж над людством тоді і з того часу. І хоча Ісус не міг бути Мойсеєм – вождем, начальником, законодавцем, він був вірним як послідовник Мойсея, як той, хто був слухняний Божественному Закону, чия віра і вплив на народ допомагали людям. Він був саме таким, яким його хотів бачити Бог, і той, хто заслуговує на таку характеристику, є справді великим.

Господь наказав Ісусові: “Мойсей, раб Мій, помер. А тепер уставай, перейди цей Йордан ти та весь народ цей до того Краю, що Я даю їм, Ізраїлевим синам... Не встоїть ніхто перед тобою по всі дні життя твого. Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою, не залишу тебе й не покину тебе... Чи ж не наказав Я тобі: будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити”.

ЗЕМЛЯ ОБІТНИЦІ

Те що Ісус та Ізраїль, завойовуючи Ханаан, мали заволодіти ним силою, змушує декого ставити цю річ під сумнів. Вони запитують: “Яким правом одна гілка людського роду нищила іншу і захоплювала її землю? Де справедливість такого підходу, не кажучи вже про любов? Як така поведінка погоджується з Золотим Правилком – робити іншим те, що ви хотіли б, щоб робили вам?”

На це питання є лише одна відповідь і, якщо дивитись правильно, єдино задовільна. Господь сказав, що вся земля Його, що Він дав її людським синам як представникам батька

Адама (Пс. 114: 24). Однак цей дар був на умові слухняності та відданості, а неслухняність та невірність каралася смертю. Адам накликав на себе це покарання, і діти розділили його під законом спадковості, бо народилися в гріху і були зачаті в беззаконні. Ось так всі права людей на землю були скасовані внаслідок вироку смерті на грішника.

Бог постановив у Собі повернути Адама та його рід з вироку смерті через Месію – через Його смерть та силу Його Месіанського Царства, ще не встановленого. Як приготування до цих майбутніх благословень, Бог прийняв народ Ізраїлю і благословив його, уклавши з ним Угоду. Хоча ізраїльтяни не могли виконати умов Угоди і здобути найкраще з благословень від Бога, все ж вони були благословенні від своєї Угоди Закону і багато хто з них виявився у відповідному часі придатним і готовим до співпраці з Месією у Його Царстві. Тим часом Всемогутній так керував труднощами Ізраїлю, щоб вони були образами та символами, які ілюструють Божественний План, який остаточно виконається на вищому рівні (1 Кор. 10: 11).

Щоб виконати цей задум щодо Ізраїлю, Бог обіцяв дати їм і дав Палестину. Однак Він пояснив, що цей дар був не за їхні заслуги, а з Його милості до них і дотримання Його великих планів, раніше представлених Аврааму. Він ще пояснив, що народ Ханаану не став кращим, тому його подальше існування не дає нічого ані йому, ані Господній славі – як це було з мешканцями Содоми, яких Бог відкинув, бо так було краще (Єз. 16: 49, 50).

ДО ШЕОЛУ, А НЕ НА МУКИ

Було б добре пам'ятати, що біблійне пекло, до якого пішли мешканці Ханаану після свого знищення, не є пеклом мук, як це зображували нам у віровченнях. Знищені ізраїльтянами, вони пішли до Шеолу, до Гадес, до гробу, де “немає... ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості” (Еккл. 9: 10). Там вони сплять зі своїми протцями, як читаємо про всіх добрих і поганих тих часів. Авраам заснув зі своїми отцями, які були язичниками.

Скрізь у біблійній історії ми читаємо, що добрі і погані, вмираючи, забрані до своїх отців – засинають зі своїми отцями. Вони все

ще чекають на славний ранок воскресіння, коли Царство Месії, запровадивши царювання праведності, поверне Землю до еденського стану, а кожну людину приведе назад у своєму порядку – всіх, які сплять у Гадес, Шеолі, гробі (1 Кор. 15: 21-29).

Смерть людей є зовсім іншою, ніж смерть тварин, бо, згідно з Божественною обітницею, буде воскресіння мертвих людей, справедливих і несправедливих. Заради виконання цієї обітници Бог вже послав Свого Сина. Ісус вже помер за людський гріх, відкриваючи шлях до воскресіння, щоб Бог міг бути справедливим і виправдовувати тих, які приймають Ісуса.

Щоправда, досі тільки деякі прийняли Його, бо тільки деякі прийшли до знання Правди. У своїй більшості світ далі сліпий та глухий і нічого не знає. Славна обітниця полягає в тому, що День Месії не тільки збудить всіх з гробу, але й дозволить, щоб знання про славу Бога наповнило цілу землю. Тоді всі сліпі очі розплющаться і глухі вуха почують. Всі матимуть можливість повернутися до Божественної милості під владою Царства Месії. Той, хто відмовиться прийти до згоди, буде зарахований до свідомих бунтівників і помре Другою Смертю.

Народ Ханаану, як і всі інші народи, матиме частку в тому славному часі, коли Ісус, Світло для світу, освітить кожну людину, яка з'явиться на світ (Ів. 1: 9). З такого погляду забрання Палестини в людей, які використовували її без жодної користі для себе, і передання її Ізраїлю для запровадження образів майбутнього добра не було несправедливим, а мудрим. Позбавлення мечем життя людей, вже засуджених на смерть, було настільки ж властивим, як позбавлення їх життя голодом чи моровицею. У всякому випадку, Божественним задумом для всіх них є благословення через Христа, яке прийде до них у Дні Месії, коли земля буде вільною від осуду. Цей осуд забереться в них, і на його місце прийде благословення від Господа, коли ті, яких осяє світло, полюблять праведність і зненавидять беззаконня. Для таких більше не буде зідхання, ані вмирання, ані плачу. Свідомі злочинці будуть знищені, а вся земля буде приведена до досконалості. Божа воля діятиметься на землі так само досконало, як діється на небесах.

ПІЗНАТИ БОГА

“А страва тверда для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло” (Євреїв 5: 14).

У цьому вірші апостол використовує відому істину про здоров'я, щоб проілюструвати важливу духовну істину. Немовля поперхнеться або розладнає собі травлення твердою їжею, яку з користю засвоюють дорослі, тому, як каже апостол, духовні немовлята потребують більш простих істин, щоб рости і розвивати характер, а також вчитися оцінювати Божественний План. Те, що тверда їжа для дорослих, незаперечний факт. Дорослі можуть проявляти обережність, вибираючи, яка їжа їм найдоцільніша, найсмачніша, принесе найкращі наслідки, і підходять до цього вибору з розумом. Ми всі знаємо, що їжа, яка подобається одним, не подобається іншим. Те, що одним смачне, іншим – несмачне.

Наскільки хтось оцінює та вживає їжу, яка найкраща для нього, настільки він розвивається та набирається сил. Так само з тими, хто в Христі. Господній стіл заставлений рясно, і коли ми приходимо до цього столу, кожен може знайти їжу, яка підходить для його особливих потреб у цей час. Хтось може потребувати віри, хтось – терпеливості, хтось – наполегливості і т. д. У міру того, як кожен досягає відповідного розвитку в християнському знанні та досвіді, він повинен вміти визначити, які риси Слова Правди йому потрібні, щоб позбутися недоліків у своєму характері. На початку християнського досвіду неможливо виразно розрізняти добро і зло. Дитячий розум може хибно інтерпретувати Святе Письмо або поєднувати вірші так, щоб прийти до помилкових висновків, вириваючи їх з контексту. Та зрілий розум буде бачити, що таке укладання віршів завдає шкоди.

НЕВМІННЯ ОЦІНИТИ ДОБРО І ЗЛО

Деякі християни спотикаються об біблійні Істини і роблять неправильні висновки. Наприклад, наш добрий брат Кальвін, очевидно, не досить виразно оцінював добро і зло. Як наслідок, замість того, щоб почерпнути добро з вчення про Вибір Церкви, він прийшов на його основі до дуже поганого переконання: всі невібрані є засуджені. Його новий розум був недостатньо розвинутий,

щоб правильно послуговуватися Словом Правди (2 Тим. 2: 15). Кожен, хто належно оцінює Божий характер, знатиме, що Бог, незалежно від помилкових учень, не міг свідомо засудити наш рід на вічні тортури ще до його створення.

Багато людей сьогодні, хоч і використовують свої почуття, проте розвинули їх недостатньо. Вони звинувачують Всемогутнього у речах, які жодній людській істоті не прийдуть на гадку, що таке можна робити. Вираз “чуття, привчені” не стосується тільки розуму, але охоплює також серце. Брат Кальвін мав дуже здібний розум, та, мабуть, йому забракло єднання в серці з Господом, бо коли б він знав характер Господа, то знав би також, що вчення про вічні катування суперечить кожному елементу Божественного характеру (див. Єр. 7: 31; 19: 5).

Наскільки ми можемо судити, брат Веслей був достатньо розвинутий, щоб духовно оцінювати Господній характер. Сумніваємось, що він мислив більш логічно, ніж Кальвін, швидше навпаки, але він був у серці в згоді з Богом. Веслей цілком слушно зробив висновок, що Бог не міг створити такий план, який виклав Кальвін. У нашому випадку знаємо, що ми можемо мати поверхове знання, але не мати духовного розвитку – знання в серці про Бога. Ми повинні намагатися не тільки мати інтелектуальне знання Біблії, тобто бути ознайомленими зі словами Біблії, але й оцінювати настрій, дух, який знаходиться за цими словами – характер нашого Небесного Отця і нашого Господа Ісуса Христа – дух, який їх характеризує і повинен характеризувати нас.

КОРИСТЬ ПОГЛИБЛЕНОГО ВИВЧЕННЯ

Коли в наші дні люди говорять про дослідження Біблії, вони дуже рідко мають на увазі вивчення і сприйняття глибоких духовних правд, представлених у ній. Здається, вони зацікавлені вивченням географії, історії, психології і т. п. Коли ми бачимо цей стан, це підштовхує нас до висновку, що більшість християн сьогодні, як і за днів апостолів, потребує, щоби хтось знову навчав їх перших принципів учення Христа.

Апостол Петро (1 Петр. 2: 2) говорить про те саме: “І, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам”.

Ми всі потребували простих речей. Та духовні немовлята, які не ростуть, ніколи не дійдуть до зрілого стану. Вони ніколи не будуть царями та священиками. Ми повинні по-справжньому пізнати Бога. “Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа,

що послав Ти Його”, – не тільки дізнатись про Бога й Ісуса Христа, а пізнати Їх у тому значенні, щоб близько познайомитися з Ними, пізнати Їх через наявність того ж Святого Духа і зростання у ньому, пізнати через вивчення “Божих глибин”.

R5326 (1913 p.)

ЩОБ ПЕРЕМАГАТИ, ПОТРІБНА МУЖНІСТЬ

“Будьте мужніми, і Він зміцнить серце ваше, всі ті, що сподіваються на Господа!” (Псалом 31: 24, Гижя).

Святе Письмо скрізь заохочує Господній народ бути повним віри, надії, упевненості, довіри. Коли ми дивимось на світ, то бачимо особливі причини, чому так повинно бути. Більшість людей у світі наповнена страхом, недобрими передчуттями, недовірою, тривогою. Відповідно, люди не здатні якомога краще скористатися зі своїх нагод. Вони знають про пастки гріха і клопоти в різних напрямках, тому мають усі підстави не довіряти, побоюватися.

Але Господній народ здобув особливий стосунок до Господа, а Господь – до Свого народу. Господь запевнив, що доглядатиме його справи, і не робив би цього, коли б такої спорідненості не існувало. Тому Господній народ повинен мати надію на Нього, довіряти Йому. Він повинен зважати на те, що Господь сказав, і мужньо триматися думки, що його справи є під Господнім доглядом.

Божий народ полишив світ і вступив під стяг Господа Ісуса Христа – стяг праведності, правди, святості, протистояння гріху та противнику. Щоправда, його оточують могутні вороги. Проти нього виступив сам сатана, який усіяко чинить опір, як чинив опір всім Божим планам. Він не може прямо напасти на Господа, тому атакує Його План і тих, які вірять у Бога. Він піднімав бунти, заколоти та переслідування за днів Господа і згодом спонукав переслідування Господнього народу.

Сатана робив це не сам, а через своїх введених в оману слуг. Він завжди виступав проти праведності та тих, хто її любить. Пам’ятаючи про це, Господній народ повинен мати багато мужності, бо якщо противнику дозволити здолати мужність Господнього народу, він швидко повністю виведе його з ладу. Воїн, який покинув бій, не кращий

від того, хто не пішов до бою. Замість того, щоб втрачати мужність, ми повинні відмовитись від наших земних інтересів на користь нашого Отця та довіряти Йому, що Він вестиме у цьому житті, керуватиме всім для добра тих, які “покликані Його постановою”.

Крім противника, нам протидіє ще й дух світу. Світ вважає нас нерозумними за те, що ми переконані, що маємо особливий Божественний догляд, що Бог любить нас. Люди кажуть: “Бог створив усі світи, тисячі ангелів і т. д. Невже ви думаєте, що Він якось особливо зацікавлений вами?”. Вони говорять нам, що якщо існує Бог, то Він такий великий, а ми такі малі, що Він зовсім не звертає на нас уваги. Тим самим вони хочуть ослабити нашу віру. І так думає весь світ, навіть якщо він про це не говорить. Коли ми стикаємось зі світськими людьми, то бачимо, як вони глузують з нашої простодушності, хоча і не кажуть нам ані слова. Ми потребуємо мужності і надії на Господа, як до цього заохочує наш вірш.

А ще є наша плоть. Кожен з нас має опонента у собі, у своєму тілі. Святе Письмо пояснює, що тоді, коли ми віддали себе Господу, а Він дав нам Свій Святий Дух, ми зазнали переміни і стали духовними істотами в зародку. Цей зародок має смертне тіло, щоб розвиватися до моменту воскресіння, коли ми перейдемо від земного до небесного стану. “Сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 42-44).

Доки ми є в плоті, вона спонукує нас усіяким чином. Як Нові Створіння, ми відмовились від цих спонук. Ми відвернулися від гріха. Ми обміняли земні інтереси та надії на небесні. Через щоденні труднощі Господь випробовує нас. Ми повинні пильнувати, щоб перемагати плоть. Потрібно багато мужності, щоб поборювати схильність до гріха. Ще більше мужності потрібно, щоб,

подолавши слабості та кволість плоті та здобувши перемогу над ними, додатково змусити наше людське тіло до жертвування, до полишення земного і до служби Господу. Отже, нам потрібно багато мужності, бо ми не є самодостатні.

РІЗНІ ВИДИ МУЖНОСТІ

Ми маємо пораду довіритися Господу і запевнення, що ми “все можемо в Тім, Хто нас підкріплює” (Фил. 4: 13). Його сили достатньо для нас. Потрібна вся наша мужність, вся наша надія, кожна допоміжна річ, яку можна ввести в бій, щоб добитися найуспішнішого результату. При цьому Господь дає достатньо благодаті, щоб ми могли стати переможцями. Це не означає, що хтось може прожити досконале життя і повною мірою проявити цю бажану мужність. Ні, він може час від часу зазнати невдач, та наш Господь веде нас вперед, і ми вчимося цінних уроків з цих невдач.

Дехто, маючи сильнішу віру та надію, а також розум, повніше зосереджений на Господі, сміливо вирушив уперед. Це називається мужністю в значенні великої відваги, належної відваги. Також можна приєднати до цього вірша думку, що надія на Господа повинна мати підтримку великої відваги, належної відваги, побожної відваги. Є відвага, породжена пихою, яка каже: “Не йди на поступки. Не дозволяй себе випередити!” У бою солдати змагаються між собою, і кожен має бажання зробити щось особливо доблесне, що викличе захоплення товаришів. Їм потрібно щось, що би надихало – бажання здобути славу, любов до батьківщини, музика і т. п., що додавало би відваги ризикувати власним життям або позбавляти життя інші людські істоти. Це своєрідна відвага, яка допомагає здобути перемогу в бою, навіть якщо це невідповідний стимул, щоб надихати до мужності.

Натомість відвага, яка виникає з правильних принципів, яка ґрунтується на вірі в Господа, не є однією з форм самовдоволення, а відвагою, яка є шляхетною і подобається Богу. Вона бере свій початок від усвідомлення того, що Бог обіцяв, того, що Він пильнує і хоче бачити нас співпадкоємцями зі Своїм Сином у Його Царстві. Він всього лиш випробовує нас, щоб побачити, чи ми будемо вірними. Тому для нас ця відвага

має бути основою, щоб робити все правильним чином.

ПЕРЕСТОРОГА СТОСУЄТЬСЯ ВСІХ СТАНОВИЩ

Ця пересторога стосується всього в житті, незалежно від займаного становища. Вона стосується царя на троні – щоб він був достатньо мужнім поступати правильно, щоб робив те, що вважає Господньою волею. Така мужність казатиме нам: “Виконуй свій обов’язок – все, що було би Господньою волею для тебе. Надійся на Господа, навіть якщо твої мотиви розуміють неправильно”. Ми повинні бути достатньо мужніми, щоб відстоювати правильні речі, незалежно від того, чи нагорода буде в цьому житті, чи в прийдешньому.

Ця пересторога стосується також християнина, який займається бізнесом. Його світські приятелі можуть казати: “Твій бізнес зазнає невдачі. Ти не зможеш його розвивати. Якщо ти будеш казати правду, люди не даватимуть тобі фінансової підтримки, а підуть туди, де їм навігадують купу брехні”. Якщо він піде за порадою друзів, то зможе зробити великий бізнес, але зазнає невдачі в найважливішій справі свого життя – втратить велику Нагороду.

Те саме стосується працівників. Вони повинні захищати правильні принципи і не слабнути на дусі та не боятися говорити правду. Це не означає, що людина повинна ставати сварливою і в кожній справі відстоювати погляд, що відрізняється від інших. Але, признавши кожен пункт, що погоджується з мудрістю, треба, там де справа стосується принципу, зайняти тверде становище і сказати: “Я думаю так і так і буду намагатися відстоювати свою позицію. Я розумію, що кожен з вас має обов’язок робити згідно зі своїм сумлінням, тому я задовольнятимусь тим, що буду робити речі, які вважаю своїм обов’язком, не маючи наміру присилувати нікого з вас. Та за будь-яку ціну я буду вірний принципу. Сподіваюся, що ви зрозумієте мене правильно і не будете думати, що я виступаю проти вас і хочу зробити по-своєму. Я маю права і маю сумління, як і ви. Тому тільки кажу вам, що мушу робити так, як мені підказує розум та сумління, а ви робіть так, як вважаєте правильним згідно з вашим розумом та сумлінням”.

Тоді ті, які думають по-іншому, будуть знати, що той, хто розмовляє з ними, має власне переконання і має мужність про це сказати. Це стосується також найбільш скромних становищ – прибиральниці, прачки, будь-кого.

МУЖНІСТЬ ПРОПОРЦІЙНА ВІРІ

У житті кожного, великого чи малого, є випробування та труднощі. Справжня мужність знаходить можливість проявити себе в кожній Божій дитині. Власне цього Господь очікує. Він сподівається такого виду мужності, такої відваги, яка повинна проявлятися у переможців. Тільки переможцям буде дане те чи інше місце в Царстві. Хто не має достатньо мужності, не знайдеться в Царстві взагалі. Звідси лекція нашого вірша: “Будьте мужніми”, – бо це шлях, яким ми можемо показати нашу віру в Господа. Хто надіється на Господа і відданий Йому, буде мужнім залежно від своєї відданості та віри.

Такий вид мужності дозволить встояти нам за всіх обставин. Наприклад, наш Господь, звертаючись одного разу до учнів, сказав: “[Коли] до правителів та до царів поведуть вас за Мене,.. не журіться [заздалегідь], як або що говорити: тієї години буде вам дане, що маєте ви говорити” (Мт. 10: 18, 19). Господній народ, які б обставини не виникли, буде мати стільки віри в Бога та довіри до Нього, що поводитиметься мужньо, покладаючись на Божу силу. Грецьке слово передає властиву думку: не тривожтеся, коли вас приведуть перед царів та суддів.

Те, як Бог дасть нам уста і мудрість, може залежати від обставин: можливо, через поради інших; можливо, почувши свідоцтво когось іншого; можливо, нам на розум прийде вірш Святого Письма, як особливо помічний. Думка полягає у тому, що наша довіра має бути до Господа, що ми не повинні боятися і тремтіти. Господь звернув ці слова до Своїх учнів – необізнаних та неосвічених. У них, коли їм доводилося з’явитися перед царями, магістратом чи суддями, природно виникало тривожне передчуття. Що вони казатимуть? Як відповідати цим людям – великим, вченим? Вони були покірні і знали про свою неосвіченість, та Господь керував ними. Освіченість тоді була значно менш поширеною, ніж тепер. Сьогодні практично всі так чи інакше освічені. Це запевнення від Господа, отже, менш

актуальне сьогодні, ніж було для учнів, які жили в той час. Та коли ми потрапляємо в скруту, труднощі, ми повинні пам’ятати, що у Святому Письмі є запевнення: “Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться [шанує] його, і визволяє їх” (Пс. 34: 8). Ця думка повинна робити нас тверезими та зібраними в розумі, повинна допомагати поводитися мужньо, відчуваючи, що Він зовсім поряд з нами, і мати довіру, яку ця думка приносить нам. Більше того, ми розуміємо, що ми недостатньо мудрі, щоб знати, які Божі наміри щодо нас. Відповідно, ми не знаємо, як Господу буде до вподоби завершити ту чи іншу справу.

“ВІРА МОЖЕ ТВЕРДО ПОКЛАДАТИСЯ НА НЬОГО”

Перші учні, думаючи про Ісуса та про Його слова до них, були переконані: Він справді добра людина; Бог не дозволить, щоб на Нього впало якесь лихо. Тому їх дивувало, коли вони чули речі, які Ісус говорив про Себе на майбутнє. Св. Петро промовив до Нього: “Ти Христос, Син Бога Живого!” (Мт. 16: 16). Тож вони думали, як може Бог дозволити, щоб Він зазнав шкоди? Учні вирішили, що сказане Ним треба сприймати образно, так само як Він казав: “Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його”. І тепер, коли Він сказав, що Син Людський буде розп’ятий, вони вирішили, що це одне з Його особливих висловлювань, які вони не можуть зрозуміти.

Відповідно, вони були збентежені, здивовані та приголомшені, коли Його заарештували і забрали до юдейського Синедріону. Там Він, замість того, щоб використати Свою силу і красномовність, мовчав, дозволяв, щоб Йому заперечували та всіляко Його обмовляли. Потім Його повели до Пилата. Ось тут, думали учні, Ісус напевно не почуватиме Себе ніяково перед ним! Та, на їхнє здивування та приголомшення, все знову вийшло навпаки, ніж вони сподівалися. Знаємо, що така поведінка з боку Господа була потрібна в Плані Небесного Отця не тільки для Господа Ісуса, щоб Він міг постраждати, а тоді увійти у Свою славу, але й для світу, щоб дати викупну ціну, передати її в руки Справедливості.

Бачимо, що Господь сказав, що Його народ не матиме особливого захисту в земних справах, і якщо у Його Мудрості буде краще завдати нам

болно чи осоромити нас, як це було з нашим Учителем, ми повинні бути мужніми, і тоді Він зміцнить наше серце за те, що ми Йому довіряємо, покладаємо на Нього надію. Знаємо, що Він занадто мудрий, щоб помилятися, і якщо Він дозволяє щось, то для цього повинен бути привід, мотив. Знаємо напевно, що святі є дорогими в очах Господа, немов зіниця Його ока; і ми знаємо, що все діє разом для нашого добра.

Тому не треба обов'язково сподіватися, що якась особлива форма слів буде дана нам перед суддями чи князями. Ми не мусимо уникнути осуду з боку світу. Треба пам'ятати, що ці

слова Учителя стосувалися передусім нашого Господа і апостолів. Ісуса засудили і розп'яли. Також апостолів не раз засуджували та кидали у в'язницю, і кілька разів вони зазнали побоїв. Згодом більшість з них убили.

Яким би для нас не був наслідок будь-якої справи, ми повинні прийняти його як від Господа, незалежно від того, чи ми здатні бачити причину, чи ні. Ми повинні мати віру та надію, навіть якщо стежка нерівна і все може здаватися навпаки, ніж ми сподівалися. “Будьте мужніми, і Він зміцнить серце ваше, всі ті, що сподіваються на Господа!” (Псалом 31: 24, Гиза).

R5329 (1913 p.)

ЩОБ ПЕРЕМОГТИ, ТРЕБА ПАЛАТИ ДУХОМ

“У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві” (Римлян 12: 11).

Цей вірш можна передати так: “Служачи Господеві, не будьте лінивими в справах, але палайте духом”. Основною, ключовою є думка, що Господу треба служити, і для цього ми повинні уважно вчитися, який вид служіння прийнятний.

Спочатку запитавмо: “Чому великий Творець усього, Тримач усього, потребує нашого служіння?” Біблія відповідає, що Богу не потрібне жодне служіння, що Він достатньо умілий, щоб здійснити Свій План, але Йому до вподоби співпраця, розуміння Його слуг не тільки з земної сім'ї, але й з духовної, що Бог не виставляє на показ Свою Силу, а дозволяє всім Своїм розумним створінням так чи інакше ставати учасниками одного Плану, якого Він є Осередком.

Це вірно передусім щодо землі. Бог дозволив противнику зробити безлад, дозволив гріху йти таким шляхом, щоб проілюструвати певні великі принципи, які діють у Вселеній на основі визначених законів. Хто порушує ці принципи справедливості, той, відповідно, матиме плачевний досвід, оскільки гріх заразний і нищівний. Отже, те, що може здатися неспроможністю з боку Бога контролювати гріх та його злі впливи, остаточно сприйматиметься з іншого погляду, який проілюструє Його Справедливість, Мудрість, Силу та Любов.

Як на великому підприємстві можуть вирішити: “Ми зараз не потребуємо капіталу. Ми випустимо акції і запропонуємо їх працівникам, щоб кожний

міг бути зацікавлений бізнесом – мав частку в ньому”. Так само Бог використовує капітал, хоча має всього вдосталь. Тому Він влаштував План саме так.

У Божому Плані Логос мав перший отримати можливість стати Спасителем людини і привести все земне до стану повної досконалості. Бог так влаштував справи, що для відкуплення людства потрібна була смерть. Він міг дати інше покарання. Перший прояв неслухняності Він міг покарати, скажемо, десятьма роками немилості. Та Він цього не зробив. Він дав кару смерті. А тоді Він зробив Логосу таку пропозицію: якщо Той здійснить Його План, щоб стати ціною викупу за Адама та його рід (що коштуватиме Йому життя), Йому будуть даровані ще більші почесті.

Тож Логос залишив славу, яку мав у Отця, і упокорився, щоб стати людиною і померти, та ще й смертю на хресті. “Тому й Бог повищив Його”. Ось так наш Господь Ісус отримав право співпрацювати з Богом. Від Нього вимагалось бути вірним, повним запалу, палати духом. І ми читаємо про Нього: “Ревність до дому Твого з'їдає Мене”. Він мав проявити самопожертву, а не самовдоволення.

Образи цього були дані давно-давно, ще перед Його приходом у світ. Як Мойсей підняв змія в пустелі, так і Син Людський мав бути піднятий і т. п. Господь потребував великого запалу духа, щоби пройти крізь усі гіркі випробування Свого земного поприща. Він потребував багато віри в Отця і багато відданості Отцю. А факт, що Він

подолав ці труднощі, свідчить, що Він мав віру і був повний запалу.

І ХТО ВСТОЯТИ ЗМОЖЕ?

Однак План нашого Небесного Отця ще ширший. Він запланував, що Ісус повинен мати помічників. Отож апостол каже, що Бог, Який передбачив нашого Господа Ісуса як великого Пастиря овець, передбачив також нас через Нього – з Ним. І якщо ми беремо участь у Його стражданнях тепер, то будемо також мати частку з Ним у майбутній славі. Це було обдумане в Божому Плані ще перед закладенням світу.

Ця риса Плану почала діяти в П'ятидесятницю. Ті, які повірили в Бога як Спасителя і віддали свої серця Господу, не могли бути прийняті, доки Ісус не піднявся на висоту і не застосував Свою заслугу за них – за таких як вони. Святий Дух був даний у П'ятидесятницю. Негайно вони отримали привілей почати служити Господу – виконувати службу, потрібну для Божого задуму. Він міг відмовитися від такої служби, але не зробив цього – постановив прийняти таке служіння. Він вирішив дати свідоцтво світу, щоб вибрати народ для Свого Імені, щоб ті, які будуть свідчити, показали вірність у пробах та труднощах, які на них прийдуть.

Отець шукає таких, які б служили Йому в душі та Правді. Тому Він дозволяє, щоб їхній шлях був вузьким через протистояння з боку противника, плоті та світу, щоб ніхто, окрім тих, хто палає духом, не міг встояти в цих випробуваннях. Інші не увійдуть до цієї праці або відпадуть з часом. Вони казатимуть, що для них це занадто важко. А якщо ви Божий слуга, вони облудно наговорюватимуть на вас всяке лихе слово. Вони казатимуть, що ви лицемір тощо. Бог не підштовхує сатану до цього, але дозволяє це не тому, що в Нього немовби обмежена влада і Він не може це припинити, а тому, що Він випробовує усіх, які прагнуть бути послідовниками Ісуса. Тому Він не хоче, щоб у цій Вибраній громаді був хтось інший, окрім тих, які палають духом. Звідси таке служіння і такі випробування.

ПРИЧИНА ОПОЗИЦІЇ

Великою справою в житті кожного, хто хоче віддати честь Господу і служити Йому, є служіння братам та Правді. Воїни хреста повинні

підносити все, що праве, справедливе, істинне. Вони повинні похвалити тільки це і не похвалити іншого. Відповідно, це викликає опозицію з боку плоті, світу та противника.

Християни стали мертвими для світу і живими для Бога. Кожен з них, прийнятий і зарахований як член Христа, має особливе завдання: служити Господу, братам та Правді. Тож, відповідно до своїх здібностей та нагод, він повинен займатися цією справою. Такими мають бути його думки, його вдача – служити Господу. Він має палати духом, а не бути байдужим, не бути теплим. Якщо Господь Ісус палав духом, то повинні палати і ми. Він палав Своїм духом до Бога, до Його справ, і це поглинуло Його життя. Так само має відбуватися зі всіма, хто служить Богу, хто йде слідом за Учителем. Для Божого народу, відповідно, це повинно бути головною справою в житті.

ЯК ВІДКУПЛЯТИ ЧАС?

Щоб здобути засоби для проживання, треба обов'язково займатися якоюсь справою. Бог влаштував так, щоб переконатися в нашій вірності. Тож якщо інші зайняті такими справами, здобуваючи життєві вигоди, ми також до певної міри змушені брати в цьому участь. Та якщо ми бачимо, що є благородніша річ, ми повинні віддатися їй настільки, щоб полишити, наскільки можливо, всі земні справи і мати якомога більше часу для Господньої служби. Колишнє прагнення громадити земне веде до складання скарбів на землі. Але надія, представлена нам у Євангелії, радше веде до того, щоб складати скарби на небесах, "де міль не нищить" і т. д.

Тому цей клас користується, наскільки може, небагатьма розкошами в житті, щоб мати можливість класти свій час та сили у Його службі. Чим більше він це робить, тим більше стає копією дорогого Божого Сина. Якщо хтось зайнятий теслярством, як наш Господь в юності, він питатиме: "Як мені скоротити до мінімуму заняття цими справами, щоб я міг мати більше часу для Господа і менше для земних речей?" Отож він намагатиметься обмежити свої бажання здобути земні вигоди і вважатиме сьогочасні речі в житті втратою та сміттям у порівнянні зі славою прийдешнього життя.

Наскільки ми засвоюємо Правду, настільки будемо прагнути палати духом – жертвувати,

віддавати, присвячувати Господу час, талант та енергію. Не думаємо, що Господь хоче, щоб ми були чимось особливим у земних речах і марнували дорогоцінний час. Наприклад, ми можемо казати: “Я буду дбати про цей дім як для Господа”. І ми можемо віддавати забагато часу та уваги різним речам у домі. Та Господь запрошує нас обрати кращу частку, а не віддавати надто багато часу та уваги скуповуванню різних предметів оздоблення та старовини, а потім доглядати їх. Хто віддає надто багато часу домашній роботі та іншим земним справам, показує, що він не оцінює привілеїв Господньої служби.

Коли ми оглядаємось довкола, то бачимо, що всі люди і Дім Віри потребують багато. “Чого вони потребують?” Вони потребують Правди. “Чи нести Правду в світ?” Так, треба нести її всім, хто має вуха, щоб слухати. Яке задоволення і благословення мати правильно налаштований

розум. Краще бути без всіх вигод у житті, але мати Правду. Краще втратити все інше, аніж втратити душу.

Коли б від нас забрали все інше в житті і ми залишилися без гроша у світі, ми б і далі були багатими в Бога, якщо б мали Правду. Тож ми всі потребуємо такого розуму, такого знання. Якщо ми це зрозуміли, то як можна бути байдужими і не розповідати про чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до Свого дивного Світла! Отже, Бог так влаштував, щоб всі, які вірять і стали Божими дітьми, могли мати частку з Ним у Його великій праці. А оскільки ми знаємо про ці речі, вони стають випробуванням нашої відданості та нашої любові. Тоді Господь, якщо бачитиме або не бачитиме в нас цей характер, вирішить, чи ми будемо зайняті почесною працею з іншого боку завіси.

R5334 (1913 p.)

ДІЙСНІ ЧИ УМОВНІ НОВІ СТВОРІННЯ?

*“Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове”
(2 Коринтян 5: 17).*

Наше знання на тему Нового Створіння походить із Божого Слова. Це свідоцтво дає Дух Правди. “Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове”. Зрозуміло, якщо все стародавнє минуло, і ми є Новими Створіннями в Христі, ми маємо благословення. Нічого не сказано про те, що ми тільки умовно Нові Створіння. Зміна відбулася насправді, де-факто. Коли Бог приймає людську волю, Він не вважає Нове Створіння відповідальним за вчинки, зроблені до посвячення. Починається новий відлік.

Ми є Новими Створіннями у тому значенні, що Бог дав нам зачаття Святим Духом. Він дав нам небесні обітниця замість земних. Ми більше не добиваємось високого становища у світі. У нас тепер нові прагнення. Наша ціль – жити так, як подобається Богу. І така зміна настроїв свідчить про перемену розуму.

Перемінити означає змінити, зробити по-новому, по-іншому, навпаки. Отже, ми змінилися внаслідок зміни нашої волі. Бог дав нам обітницю, що у випадку такої зміни, такої переміни, Він вже не

залічить нам гріх, і ми відтепер вважатимемось не грішними, а святими. Світ не знає, що ми – Божі діти, і не усвідомлює, наскільки ми відмовились від земних надій і шукаємо іншої нагороди, ніж він.

Той факт, що ця зміна є лише в розумі, а не в тілі, зовсім не шкодить справі. Як твердить наука, кожні сім років наше тіло зазнає повної зміни; на місце старої тканини приходить нова. Та особа не стає новою людиною через зміну тіла. Коли б так було, ми б вже кілька разів змінилися. Що ж стосується розуму, то особистість не змінюється. Навіть коли б ми втратили руку, ми б залишилися тією ж особистістю, або коли б ми позбулися одночасно руки і ноги, то ця зміна не торкнулась би нас як особистості.

У цьому випадку особистість не змінюється, бо особистість міститься в нашому розумі, це наше “я”. Тому коли це “я”, розум, змінюється, Нове Створіння починає помітно відрізнятися від інших. А те, що воно ще не має духовного тіла, не суттєво. Нове Створіння це Нове Створіння, просто зараз воно знаходиться у неприяних умовах, тоді як згодом увійде в стан, який Бог обіцяв – Божественну природу і вічну радість – в якому перебуватиме завжди.

НАШЕ СТАНОВИЩЕ З ПОГЛЯДУ БОГА

Зараз ми є духовними істотами в людських тілах. Апостол каже: “Отож, коли ви воскресли [підняті] з Христом, то шукайте того, що вгорі”. Підняте не тіло, а Нове Створіння. Померло не Нове Створіння, а старе створіння. “Життя,.. сховане в Бозі з Христом” (Кол. 3: 3), не є життям старого створіння, а життям Нового Створіння. Апостол говорить: “А ви не в тілі, але в дусі, бо Дух Божий живе в вас”. Він говорить також, що ми повинні вважати себе не тільки мертвими, але й такими, що немовби встали з мертвих: “Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 11).

Тіло не є Новим Створінням, але належить Новому Створінню. Воно є слугою Нового Створіння. Бог визнає тільки Нове Створіння і не знає нас по плоті. Тому ми повинні жити в дусі і сприймати себе та всі свої справи саме з такого погляду. Ми повинні “ходити не за тілом, а за духом” (Рим. 8: 4). Ми повинні дивитись на речі з того боку, що, як Нові Створіння, ми тільки тимчасово замешкуємо ці тіла.

Ці тіла є нашими рабами, і ми повинні використовувати їх як рабів. У цей час оточення не сприяє Новому Створінню. Та Бог звертає увагу саме на Нове Створіння: “Тому то, коли хто в Христі, той Створіння Нове, стародавнє минуло, ото сталося нове”. Якщо хтось не зуміє успішно довершити своє посвячення, не зуміє стати переможцем, він не матиме воскресіння, бо всі його земні права були анульовані.

“А ви не в тілі, але в дусі”. Щоправда, ми, як Нові Створіння, дійсно маємо плотські тіла, але плоть це не ми, тобто вона не нашого виду, не нашої природи. Ми можемо успадкувати обітницю тільки як Нові Створіння. Ісус був умертвлений у плоті, тобто пожертвував плоттю – відмовився від права на плоть у воскресінні. Власне, на основі того, що Він віддав Свої права, Отець дав Йому зачаття до нової природи. Тому Він сказав, що Його прагнення – виконувати волю Отця: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” (Ів. 18: 11).

Ісус не намагався відстоювати Свої земні права. Він помирав не тільки на Голгофі. Початок цього був у Йордані, три з половиною роки раніше.

В образі первосвященик забивав тельця, який представляв Людину Ісуса. Наш Господь віддав Своє життя повністю – Своє людське життя.

Первосвященик був іншою особою. Він входив всередину і служив у Святині, поки Його людська природа була принесена на жертву на жертівнику, а Його тіло було палене за табором – на очах табору.

ВІДМІННІСТЬ МІЖ ДУШЕЮ ТА НОВИМ СТВОРІННЯМ

Кожне Нове Створіння є душею. Слово “душа” використовується у Святому Письмі справді в дуже широкому значенні, маючи на увазі будь-яку чуттєву істоту, будь-яку істоту, яка має сприйнятливість, розум. Риба має розум, тому Біблія змальовує рибу як душу (див. 1 М. 1: 20). Собака, корова, кінь – кожне з них є душею. Ангел є душею, тобто істотою. Бог є душею, тобто істотою, бо так говорить Біблія. Святе Письмо каже: “А праведний житиме вірою. І коли захищається він, то душа Моя його не вподобає” (Євр. 10: 38) – тобто душа Бога.

Отже, широке значення цього слова, якщо його застосувати до будь-якої чуттєвої істоти, запевнює нас, що ми, як Нові Створіння, є душами – інтелегентними істотами. Можна сказати, що ми є подвійними душами в тому значенні, що все починалося з людської душі, але Бог через Христа вчинив особливий задум для нас, завдяки якому ми зачаті знову, щоб бути Новими Створіннями. Це зачаття стосується розуму, і тільки так ми тепер є Новими Створіннями.

Нове Створіння ще не вдосконалилося. Ця нова душа ще не досягла стану, якого, згідно з Божим задумом, повинна досягти. Апостол говорить нам, що ми маємо цей скарб нового розуму у старому тілі – земному посуді. Новий розум мусить виконувати волю Отця, незалежно від волі тіла або приятелів тіла і того, що вони хочуть робити. Новий розум повинен виконувати Божу волю за будь-яких обставин.

Духовно зачата Божа дитина може казати, що вона вже володіє вічним життям, яке має вірою. Однак Нове Створіння (нова душа) ще не завершене. Коли ця нова душа буде завершена, ми, спираючись на Божій обітниці, матимемо тіла, схожі на Христове. Ми будемо схожими на Нього. Ми будемо бачити Його таким, яким Він

є, і будемо ділити Його славу. Ми будемо душами на Божественному рівні, хоча попередньо були душами на людському рівні. Зараз ми знаходимося в перехідному стані.

ПОДВІЙНА ДУША, АЛЕ НЕ ПОДВІЙНИЙ РОЗУМ

Коли ми говоримо, що ми є подвійною душею, то це не означає, що ми маємо подвійний розум, бо такий стан був би вартий докору. У нас один розум. Наша двоїстість полягає у тому, що ми маємо розум однієї природи і тіло – іншої. Досконала душа є наслідком поєднання життєвого принципу та організму. Так само у випадку риби, собаки, коня. Перш ніж може бути душа, є організм і життєва основа, іскра життя. Кожен із Господнього народу на початку був людською душею, тобто мав властивості, спільні для всього людства. Пізніше він був зачатий знову. І ця нова воля (новий розум) має у цей час організм, не пристосований до її потреб.

У воскресінні Нове Створіння матиме організм, цілком пристосований до його вимог. Але зараз мова йде про душу, яка не є ані досконалою у плоті, ані досконалою на духовному рівні. А оскільки природа асоціюється, власне, з розумом, волею, тому плоть вважається плоттю Нового Створіння, і Нове Створіння несе відповідальність за цю плоть.

Апостол радить, щоб не тільки наш старий розум (наша воля) був мертвий і ми вважали свої тіла мертвими, але щоб ми йшли далі і вважали наші тіла живими, щоб вони ожили з мертвих, ожили зі стану, який схилиє до гріха, і

були повною мірою нашими (як Нових Створінь) слугами, щоб вони служили нашим цілям – були “оживленими... через Його Дух, що живе в вас”. Іншими словами, доки сила Святого Духа, що поселився в нас, керує нашим серцем і розумом, вона контролює і спонукає до дії фізичне тіло.

ТАЄМНИЦЯ САМОВЛАДАННЯ

Бог поводить з нами як із Новими Створіннями відтоді, як ми зачаті Святим Духом. Він не відкликається до плоті. Плоть є під осудом. Бог мав справу з плоттю батька Адама, засудивши її на знищення. Тоді Він подбав про шлях у Христі, яким людський рід міг врятуватися від знищення. Стосунок Церкви до Бога є стосунком її тільки як Нових Створінь. Отже, відтоді, як ми стали Новими Створіннями, прийнятими Богом, Він сприймає ці наші смертні тіла, посвячені Йому на службу, як частину Нового Створіння. Тож якщо ми страждаємо, то страждаємо як Нові Створіння. У цьому значенні Бог зважає на нашу плоть від часу нашого посвячення. “Дорога в очах Господа смерть богобійних Його”.

Оскільки наше людське тіло є, так би мовити, двигуном у Його службі, то Бог дбає про нього. Наскільки ми стаємо міцними у Господньому Дусі, настільки маємо силу робити з цим смертним тілом все, що хоче новий розум. Та ми слабкі в собі і не можемо як слід контролювати наші смертні тіла, тому Бог дає нам Свою Правду. І чим більше ми черпаємо з цієї Правди, з Духа, тим більше ми повинні освячуватися, бути в згоді з волею Отця і контролювати наші смертні тіла.

R5325 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.